

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015 • ΤΕΥΧΟΣ 104

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ στό βάθος Ἁγία-Σοφιά!	σελ. 1
«Ἡ γενιά τῆς ἀδιαφορίας» (Μέρος Α΄)	σελ. 3
Πολυπολιτισμικότητα, Ἰσλαμισμός καὶ ἡ ἀνόπτη στάση τῆς Δύσης	σελ. 10
Ὅταν ἐξάγεις «ἀνθρωπιστικούς» πολέμους, εἰσάγεις τρομοκρατία	σελ. 15
Ἡ Θεματολογία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου	σελ. 18
Ζητεῖται θαῦμα	σελ. 19
Ἄλλο κόμπλεξ καὶ ἄλλο ταπείνωση	σελ. 21
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 22

ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΑΓΙΑ-ΣΟΦΙΑ!

Χωρὶς ἀμφιβολία τὸ τρομοκρατικὸ κτύπημα τῶν τζιχαντιστῶν στὸ Παρίσι (13.11.2015) ἦταν τὸ σημαντικότερο γεγονός τῶν τελευταίων ἡμερῶν σέ διεθνές ἐπίπεδο.

Ἦδη ἔχουν γραφεῖ καὶ λεχθεῖ πάρα πολλά γι' αὐτό. Ἡ Εὐρώπη, εἶπαν, χρειαζόταν κι αὐτὴ τὴ δική της 11η Σεπτεμβρίου (ἡμερομηνία πτώσεως τῶν διδύμων πύργων στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ 2001).

Ἡ εἶδηση, πού ἔθαψαν τὰ διεθνῆ Μ.Μ.Ε., ἦταν ὅτι, σύμφωνα μέ τούς *Times of Israel*, ἡ Ἑβραϊκὴ Κοινότητα τῆς Γαλλίας

εἶχε ἐνημερωθεῖ ἤδη ἀπὸ τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωὶ (ἀνήμερα τῆς ἐπιθέσεως) γιὰ ἐπικείμενο μεγάλο κτύπημα! (βλ. σχόλιό μας στή σ. 24). Κατόπιν αὐτοῦ, ὅ,τι καὶ νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ τὰ βρώμικα παιγνίδια, πού παίζονται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς, οἱ ὁποῖοι καὶ κατευθύνουν τὴν «τρομοκρατία», θὰ εἶναι λίγο.

Ἡ Δύση χύνει τώρα κροκοδείλια δάκρυα γιὰ τὰ θύματα τῆς τρομοκρατικῆς ἐπιθέσεως. Ὅμως τὸ τέρας, πού λέγεται ISIS (Ἰσλαμικὸ κράτος), τὸ ἐξέθρεψε ἡ ἴδια καὶ κυρίως οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Σιωνιστές.

Παράλληλα φροντίζουν μέ περισσό ζήλο νά μὴν ἀμαυρωθεῖ τό πρόσωπο τοῦ Ἰσλάμ, τοῦ ἀγαπημένου παιδιοῦ τῆς Νέας Τάξης. Ὁ πρόεδρος Ὀμπάμα δήλωσε ὅτι «Τό ISIS δέν εἶναι ἰσλαμικό»(!) Στό ἴδιο μῆκος κύματος καί ὁ Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ.

Ξεχνοῦν ὁμως, ὅτι μπροστά στόν ἀπίστευτο φασισμό τοῦ Ἰσλάμ, πού διατάσσει, διά στόματος τοῦ «προφήτη» Μωάμεθ, τόν θάνατο τῶν «ἀπίστων», ὠχρηᾶ κάθε ἄλλος ὀλοκληρωτισμός.

Κατόπιν αὐτῶν, ἀναμένεται νέο κύμα διαθηρσκειακῶν συναντήσεων «γιά τήν εἰρήνη», ὅπως ἔγινε μετά τήν πτώση τῶν διδύμων πύργων τό 2001.

Παράλληλα ἀναμένεται νέα ἐπέλαση τοῦ Big Brother, μέ «κάρτα τοῦ πολίτη» κ.ἄ., προκειμένου νά μᾶς «προστατεύσουν» ἀπό τήν «τρομοκρατία».

Δέκα μέρες μετά τό τρομοκρατικό κτύπημα στό Παρίσι, πού ἔκανε τήν ἀνθρωπότητα νά κρατήσῃ τήν ἀναπνοή της, ἦλθε καί ἡ δόλια (κατά τήν πάγια τακτική τῆς τουρκικῆς ἀλεπούς), κατάρριψη ρωσικοῦ ἀεροσκάφους, πού ἐμάχετο ἐναντίον τῶν τζιχαντιστῶν τοῦ ISIS στά σύνορα τῆς Συρίας μέ τήν Τουρκία.

Οἱ προφητείες τοῦ ἁγίου Παΐσιου καί

τοῦ Πατρο-Κοσμᾶ γίνονται πλέον πρωτοσέλιδα καί σέ κοσμικές ἀκόμη ἐφημερίδες. Μάλιστα ἡ εἶδηση, ὅτι οἱ Ρῶσοι ζήτησαν ἀπό τούς Τούρκους τήν ἐπιστροφή τῆς Ἁγία-Σοφιάς στό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἔφερε στήν ἐπιφάνεια ἀκόμη πιό ἔντονα τήν προσμονή μας γιά τό ποθοῦμενο.

Προσοχή ὁμως! Γιά νά πουλήσουν φύλλα οἱ ἐφημερίδες καί νά ἐκθέσουν στή συνέχεια τόν ἅγιο Παῖσιο, βάζουν πολλοί στό στόμα του καί πράγματα πού δέν εἶπε. Ἔτσι αὐτό πού ἐγράφη, ὅτι δῆθεν «ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος θά ξεκινήσῃ, ὅταν σβήσουν τά φῶτα στόν πύργο τοῦ Ἴαιφελ», εἶναι πλαστό.

Ὁ ἅγιος Παῖσιος ὁμως εἶπε (ἦδη πρὶν ἀπό τριάντα χρόνια), ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι, καί ἰδιαίτερα οἱ Γάλλοι, χαϊδεύουν τώρα τό Ἰσλάμ, ὁμως, ὅταν τό Παρίσι γεμίσει μέ τζαμιά, τότε νά δοῦμε τί θά κάνουν!

Φαίνεται, ὅτι πολλά θά δοῦν τά μάτια μας.

Γ' αὐτό, ἄς ἀξιοποιήσουμε τήν πνευματική παρακαταθήκη τῶν ἁγίων καί τῶν ἡρώων μας.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Θά πάρει σκούπα ὁ Θεός!

Ὁ Καλός Θεός ὅλα θά τά οικονομίσῃ μέ τόν καλύτερο τρόπο, ἀλλά χρειάζεται πολλή ὑπομονή καί προσοχή, γιατί πολλές φορές, μέ τό νά βιάζονται οἱ ἄνθρωποι νά ξεμπλέξουν τά κουβάρια, τά μπλέκουν περισσότερο. Ὁ Θεός μέ ὑπομονή τά ξεμπλέκει. Δέν θά πάῃ πολύ αὐτή ἡ κατάσταση. Θά πάρει σκούπα ὁ Θεός! [...] Ὁ Θεός ὅ,τι δέν εἶναι σωστό θά τό πετάξῃ πέρα, ὅπως τό μάτι πετάει τό σκουπίδακι. Δουλεῦει ὁ διάβολος, ἀλλά δουλεῦει καί ὁ Θεός καί ἀξιοποιεῖ τό κακό, ὥστε νά προκύψῃ ἀπό αὐτό καλό. Σπάζουν λ.χ. τά πλακάκια καί ὁ Θεός τά παίρνει καί φτιάχνει ὠραῖο μωσαϊκό. (Ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης, Λόγοι τ. Β', σσ. 19,20)

Η «ΓΕΝΙΑ ΤΗΣ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑΣ»*

του Μοναχού Άρσενίου Βλιαγκόφτη, Δρ Θ. - Πτ. Φιλολ.

Μέρος Α΄

Ο τίτλος τῆς ἀποφινῆς μας ὁμιλίας εἶναι παρμένος ἀπό τόν δεύτερο τόμο τῶν Λόγων τοῦ Ἁγίου Παΐσιου, μέ τίτλο *Πνευματική Ἀφύπνιση* (σσ. 20 κ.έ.), πού ἐξέδωσε τό 1999 τό γυναικεῖο μοναστήρι τῆς Σουρωτῆς, ὅπου καί ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου.

Στό βιβλίο αὐτό, ἤδη πρὶν ἀπό τριάντα χρόνια, ὁμιλεῖ ὁ Ἅγιος γιά τό «γενικό ρεμπελιό» καί τήν «προσπάθεια νά τά γκρεμίσουν ὅλα»!

Αφορμή πήραμε καί ἀπό συνθήματα τοῦ τύπου «Ἑλλάδα ψόφα, νά ζήσουμε ἐμεῖς», γραμμένα τόν τελευταῖο χρόνο σέ τοίχους τῆς Ἀθήνας καί ὑπογραφόμενα ἀπό τήν Antifa (εἶναι ὁ χῶρος τῶν λεγομένων ἀναρχοαυτόνομων).

Παραδείγματα ἀδιαφορίας θά μπορούσε νά δώσει κάποιος πολλά καί σίγουρα ὅλοι μας γνωρίζουμε. Ὁ ἅγιος Παῖσιος ἀναφέρει ὅτι φιλόλογος ἀπό τή Χαλκιδική δέν ἤξερε τί εἶναι τό Ἅγιον Ὅρος! Φίλος γιατρός χειρουργός ἐπαρχιακοῦ νοσοκομείου μοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν εἰδικευομένων πού πέρασαν ἀπό ἐκεῖ δέν εἶχαν κανένα ἐνδιαφέρον νά μάθουν χειρουργική. «Ὅλη μέρα μέ ἓνα καφέ στό χέρι», μοῦ ἔλεγε ὁ γιατρός, φανερά ἀπαισιόδοξος γιά τό ποῦ πάει αὐτός ὁ τόπος.

Τό φαινόμενο, φυσικά, δέν εἶναι μόνον ἑλληνικό. Ἡ Γαλλίδα φιλόλογος Νατάσα Πολονύ, πού ἔγραψε ἓνα σπουδαῖο βιβλίο μέ τίτλο «*Τά χαμένα παιδιά μας*»

(ἐκδ. Πόλις 2004– θά ἀναφερθοῦμε ξανά καί ξανά στό βιβλίο αὐτό) ἀναφέρει παραδείγματα ἀπό τή Γαλλία. Νέα παιδιά, χωρίς κανένα ἐνδιαφέρον γιά τό παραμικρό. Νέα παιδιά, πού προσλαμβάνονται σέ μιά ἐργασία καί τήν παρατοῦν μετὰ ἀπό λίγες ἡμέρες, χωρίς νά κάνουν οὔτε ἓνα τηλεφώνημα στόν ἐργοδότη τους. (βλ. Πολονύ, σσ. 61, 62).

Ἄς καταπιαστοῦμε λοιπόν μέ τό θέμα μας, μέ τή γενιά τῆς ἀδιαφορίας, ἢ –ἂν θέλετε– μέ τήν κοινωνία τῆς ἀδιαφορίας.

Προσεγγίζοντας πνευματικά τό θέμα θά μπορούσαμε νά μιλήσουμε γιά τήν ἀδιαφορία ὡς **ἀ-κνδία** (α στερητικό καί κῆδος, ἐξ οὗ καί κηδεῖα, πού σημαίνει κυριολεκτικῶς φροντίδα).

Ἄκνδία, ὡς γνωστόν, σύμφωνα μέ τίς ἀναλύσεις πού κάνουν οἱ ἅγιοί μας, σημαίνει πρῶτα-πρῶτα ἀδιαφορία γιά τή σωτηρία μας.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης ἀφιερώνει τόν 8ο λόγο τῆς *Κλίμακος* του στήν ἀκνδία, ἡ ὁποία ναρκώνει τήν ψυχή καί τήν ὀδηγεῖ σιγά-σιγά στόν πνευματικό θάνατο.

Ἐπάρχει ὅμως καί ἡ καλή ἀδιαφορία, ὅπως τήν ὀνομάζει πάλι ὁ ἅγιος Παῖσιος, ἀλλ' αὐτή εἶναι κάτι ἄλλο, εἶναι τό νά μὴν παίρνει ἓνας εὐαίσθητος ἄνθρωπος «τοῖς μετρητοῖς» τά πάντα μέ ἀποτέλεσμα νά φθειρεται ἐσωτερικά.

Θά προσπαθίσω νά σᾶς δείξω ὅτι ἡ

* Ὁμιλία στή Σχολή Γονέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας στό Ἀργίριο, Κυριακή 22 Νοεμβρίου 2015.

δημιουργία της «γενιάς της αδιαφορίας» **δέν συνέβη τυχαία**, ως ένα άτύχημα, κάτι που δέν πῆγε καλά, αλλά αποτελεί μέρος μιᾶς γενικότερης στόχευσης για διάλυση καί ξεχαρβάλωμα τῶν πάντων, ὥστε μετά νά ἔλθει ἡ λύση: ἡ τάξη ἀπό τό χάος (Ordo ad chaos), ὅπως λένε οἱ ἰλλουμινάτι, πού παίζουν κεντρικό ρόλο στή λεγομένη Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Τί θέλουν (στρατηγικός στόχος)

Γιά νά καταλάβουμε ὅσα σήμερα συμβαίνουν στήν πατρίδα μας καί στόν κόσμο, στήν ἐκπαίδευση, στήν κοινωνία, παντοῦ, πρέπει νά ἔχουμε ἕνα **κλειδί** γιά τήν κατανόηση αὐτή. Ἔτσι θά μποροῦμε νά συνδέουμε καί πράγματα φαινομενικῶς ἀσύνδετα μεταξύ τους καί νά βρίσκουμε τό κρυμμένο νόημα πολλῶν ἀπό τά σημερινά δρώμενα.

Πρέπει λοιπόν νά ξέρουμε ὅτι μαίνεται ἕνας πόλεμος καί ἀόρατος (πνευματικός) καί ὄρατος (σέ ἐπίπεδο πολιτικῶν, οικονομικῶν καί κοινωνικῶν μέτρων, ἀλλαγῶν, ἀνατροπῶν, ἀλλά καί στρατιωτικῶν ἐπεμβάσεων) μέ στρατηγικό στόχο τήν ἔλευση τῆς διαβόητης Νέας Τάξεως Πραγμάτων τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς, μέσω τοῦ ὁδοστρωτήρα τῆς Παγκοσμιοποίησης. **Ὁ τελικός στόχος** εἶναι ἕνας κόσμος μέ ἕναν παγκόσμιο κυβερνήτη, τό παλαιό δηλαδή σχέδιο τῶν μυστικῶν ἐταιριῶν, τύπου μασονίας, θεοσοφίας, ἰλλουμινάτων (πεφωτισμένων) κ.ἄ. Θυμηθεῖτε τίς ἀναφορές τῶν παγκοσμιοποιητῶν τύπου Σόρος ἢ Μπίλ Γκέιτς ἢ τοῦ δικοῦ μας Γιωργάκη Παπανδρέου γιά τήν ἀνάγκη «παγκόσμιας διακυβέρνησης» (=κυβέρνησης), γιά νά λύσει τά παγκόσμια προβλήματα.

Πῶς προωθοῦν τόν στόχο (τακτική)

Ἄς ἔλθουμε λοιπόν νά δοῦμε πῶς

κάποιοι ἐργάσθηκαν καί ἐργάζονται συστηματικά γιά τή δημιουργία τῆς «γενιάς τῆς αδιαφορίας».

Πῶς διαλύουν τή νεολαία κυρίως, ἀλλά καί ὅλη τήν κοινωνία.

1. Ναρκωτικά

Τά ναρκωτικά σκοτώνουν τή νεολαία μας. Δέν θά ἐπιμεινουμε σ' αὐτό τό θέμα, γιατί εἶναι τόσο γνωστό, ὥστε δέν χρειάζεται ξεχωριστή ἀνάλυση.

2. Διαφθορά

Σημαντικό ἐργαλεῖο γιά τή διάλυση εἶναι ἡ ἐξώθηση τῶν νέων μας στή διαφθορά, τόσο μέ τήν στενή ὅσο καί μέ τήν εὐρεία ἔννοια τοῦ ὄρου.

Σήμερα τό ἴδιο τό σχολεῖο καί ἡ πολιτεία εἶναι οἱ μεγαλύτεροι προαγωγοί τῶν παιδιῶν μας στήν ἀνηθικότητα.

Ἄς θυμηθοῦμε αὐτά πού διδάσκονται στό σχολεῖο στά «Βιβλία Γλώσσας», ὅπως π.χ. τό ἀφήγημα «Ὁσάκις», ὅπου ὁ Σάκης, ὁ 25χρονος ὑδραυλικός, εἶναι ὁ νεαρός μέ τόν ὀποῖο «βγαίνει» μιά 15χρονη μαθήτρια, πρᾶγμα πού τό ξέρει ὅλη ἡ τάξη, γι' αὐτό καί γίνεται πανζουρλισμός, ὅταν ὁ καθηγητής τούς διδάσκει τό ἐπίρημα ὀσάκις. (βλ. «Τετράδιο Ἐργασιῶν» Α' Γυμνασίου, σ. 16).

3. Διάλυση μέσω τῆς πολυπολιτισμικότητας, πολυφυλετικότητας καί πολυθρησκευτικότητας.

Ἐπειδή κανένας ἐλεύθερος ἄνθρωπος δέν θά ἠθελε νά ζήσει σέ μιά, «κοινωνία» (κοινωνία ἐντός εἰσαγωγικῶν) τύπου Big Brother (βλ. «1984» τοῦ Τζώρτζ Ὁργουελ), γι' αὐτό ὁ στόχος εἶναι **νά διαλυθοῦν οἱ κοινωνίες**.

Πῶς θά γίνει αὐτό; Μέσω τῆς πολυπολιτισμικότητας, πολυφυλετικότητας καί πολυθρησκευτικότητας.

Αυτές οι επίμονες στοχεύσεις της μετάλλαξης των κοινωνιών δημιουργούν γκετοποιήσεις και διαλύουν τόν κοινωνικό ιστό. Πάρτε τό παράδειγμα των σημερινών ευρωπαϊκών πρωτευουσών και κυρίως του Παρισιού και των γκετοποιημένων προαστίων του.

Τά τραγικά γεγονότα της 13ης Νοεμβρίου 2015 στό Παρίσι θά πρέπει νά ανοίξουν τά μάτια ὄσων θέλουν νά βλέπουν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ multi culti (πολυπολιτισμική) ἐκπαίδευση εἶναι στίς **προτεραιότητες** τοῦ «νέου σχολείου», πού παράγει τί «γενιά τῆς ἀδιαφορίας».

Ἔτσι, λοιπόν, ὁ στόχος τῆς Νέας Τάξης εἶναι ἡ δημιουργία **ἄ-ριζων** ἀνθρώπων μέσα σέ μία διαλυμένη κοινωνία. Ἀπρόσωπων καί ἀνέστιων ἀνθρώπων σέ μία ἀπρόσωπη κοινωνία, ὅπου θά κυριαρχεῖ ὁ φόβος (βλ. ἀνθηση τρομοκρατίας), μέ στόχο νά ἐκχωρήσουμε τήν προσωπική, πολιτική καί ἐθνική ἐλευθερία μας, γιά νά ἐξασφαλίσουμε τάχα ἀσφάλεια. Ὅποιος ὅμως θυσιάζει τήν ἐλευθερία γιά χάρι τῆς ἀσφάλειας, δέν ἀπολαμβάνει οὔτε τό ἕνα οὔτε τό ἄλλο οὔτε καί εἶναι ἄξιος γι' αὐτά, λόγω τῆς δουλοφροσύνης του!

Ἡ γενιά, πράγματι, τῆς ἀδιαφορίας ὠθεῖται ἐπίμονα νά ζεῖ τό «ἐδῶ καί τώρα» χωρίς ἀναφορά στό χθές (Ἱστορία, ρίζες) οὔτε στό αὔριο (ἐπιθυμία γιά ζωή, ἀξίες, ἰδανικά, στόχους ὑψηλούς γιά τό μέλλον). Τό μήνυμα, πού περνοῦν οἱ «ἰνστρούχτορες» τῆς Νέας Τάξης, εἶναι τό **carpe diem** (=ἄδραξε τί στιγμή, ζῆσε τό τώρα) ἐξ οὗ καί ἡ «εὐχή» «νά περνατε καλά» (στόχος ζωῆς γιά τό 95% τῆς σημερινῆς νεολαίας στή Γαλλία, σύμφωνα μέ ἔρευνα πού μνημονεύει ἡ Πολονύ.)

4. Σύγχρονος μηδενισμός

Ὅλη αὐτή ἡ κοινωνική παθολογία, πού εἶναι βαθύτατα πνευματική, μᾶς ὀδηγεῖ στό φαινόμενο τοῦ κυρίαρχου **σύγχρονου μηδενισμοῦ**, ὁ ὁποῖος ἐπίσης εἶναι κλειδί κατανοήσεως τῆς καταστάσεως, ὅπως διαμορφώνεται στόν κόσμο μας. Εἶναι αὐτό πού λέγει ὁ Θεόδωρος Ζιάκας στό βιβλίο του «Ὁ σύγχρονος μηδενισμός» «Ναί σέ ὅλα μέσα στό τίποτα».

Τό φαινόμενο τοῦ μηδενισμοῦ ἀναλύει θαυμάσια καί ὀρθοδοξότατα στό ὁμώνυμο βιβλίο του (ἐκδ. Μυριόβιβλος) ὁ μακαριστός π. Σεραφεῖμ Ρόουζ.

Ἔχουν προηγηθεῖ, φυσικά, οἱ σπουδαῖες ἀναλύσεις τοῦ ευρωπαϊκοῦ ἀθέου οὐμανισμοῦ, πού ἔκαναν οἱ Σέρβοι ἅγιοι Ἰουστίνος Πόποβιτς καί Νικόλαος Βελιμίροβιτς.

Ὁ ἄθεος οὐμανισμός τοῦ ὑπερήφανου ευρωπαϊκοῦ ἀνθρώπου ὀδήγησε στόν μηδενισμό, πού περιγράφει ὁ Νίτσε, καί ἀπό ἐκεῖ στόν «μηδενισμό τῆς καταστροφῆς» καί στόν σύγχρονο μηδενισμό τοῦ «Ναί σέ ὅλα μέσα στό τίποτα».

Θυμίζω τά λόγια τοῦ Νίτσε ἀπό τό βιβλίο του «Ἡ χαρούμενη γνώση», λόγια πού βάζει ὁ Νίτσε στό στόμα ἑνός τρελλοῦ: «Τόν σκοτώσαμε (τόν Θεό), ἐσύ καί ἐγώ. Εἴμαστε ὅλοι δολοφόνοι του! Ὅμως πῶς τό κάναμε; Πῶς μπορέσαμε νά πιοῦμε τί θάλασσα; Ποιός μᾶς ἔδωσε τό σφουγγάρι νά σβήσουμε ὅλον τόν ὀρίζοντα; Τί κάναμε, ὅταν ἀπομακρύνουμε αὐτήν τί γῆ ἀπό τόν ἥλιο τῆς; Πρὸς τά ποῦ κατευθύνεται τώρα; Ποιά ἡ δική μας κατεύθυνση κίνησης; Μακριά ἀπό ὅλους τοὺς ἥλιους; Μήπως παραπαίουμε διαρκῶς; Μπροστά, πίσω, πλαγίως, πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις; Ὑπάρχει ἀκόμη πάνω καί κάτω; Μήπως πλανώμαστε μέσα στό ἀτελείωτο μηδέν; Μή-

πως τό κενό δέν αναπνέει πάνω μας; Δέν ἔγινε πιό κρύο; Μήπως ἡ νύχτα δέν ἔρχεται πιά διαρκῶς, ὀλοένα καί σκοτεινότερη;»

Σημειωτέον ὅτι **μυδενισμός σημαίνει ἐν τέλει ὅτι δέν ὑπάρχει (ἀπόλυτη) Ἀλήθεια**. ἼΑρα ὅλα εἶναι σχετικά. ἼΕξ οὗ καί τό κυρίαρχο ἐπίσης στήν ἐποχή μας ρεῦμα τοῦ **συγκρητισμοῦ** (κομμάτι καί αὐτό τῆς λεγομένης Νέας ἼΕποχῆς).

ἼΑρα, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἀλήθεια, λέγει ὁ Νίτσε, ὅλα ἐπιτρέπονται. ἼΗ γιά νά τό ποῦμε μέ τά λόγια τοῦ ἀξεπέραστου Ντοστογιέφσκυ «ἼΑν δέν ὑπάρχει Θεός, ὅλα ἐπιτρέπονται». ἼΑπό ἐδῶ ξεκινᾷ ὁ **μυδενισμός τῆς καταστροφῆς**.

ἼΟπως κάθε σκαλοπάτι στοῦ κακοῦ τῆ σκάλα μᾶς πηγαίνει καί πιό κάτω στό σκοτάδι, ἔτσι πλέον ἕνα τμῆμα τῆς «γενιας τῆς ἀδιαφορίας», ἀναθρεμμένο μέ τό πνεῦμα τοῦ «Ναί σέ ὅλα μέσα στό τίποτα», μέ τό ὁποῖο πνεῦμα ἀνέθρεψε τά παιδιά της ἡ «γενιά τοῦ Πολυτεχνείου», ἔφθασε **ἀπό τήν ἀδιαφορία στό μῖσος** γιά ὅλους καί γιά ὅλα. ἼΕφθασε στόν «μυδενισμό τῆς καταστροφῆς», πού προαναφέραμε. ἼΕκδήλωση αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ἦταν ὁ Δεκέμβρης τοῦ 2008, ὁπότε κᾶνκε ἡ μισή ἼΑθήνα (καί ὄχι μόνον αὐτή). Τό «πνεῦμα» αὐτό ἐκφράζουν συνθήματα τοῦ τύπου «ἼΕλλάδα ψόφα, νά ζήσουμε ἐμεῖς», συνθήματα ὑπογραφόμενα μέ τήν πεντάλφα τοῦ λεγομένου ἀναρχοαυτόνομου χώρου. (βλ. ἀνάλυση τοῦ Γιώργου Καραμπελιᾶ στό περιοδικό ἼΑρδην, τ. 100, σσ. 15-18, ὑπό τόν τίτλο «Viva la muerte» ἢ «νά πεθάνει ἡ ἼΕλλάδα γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς»)

Σύμφωνα μέ τόν Γ. Καραμπελιά (ἼΑρδην, τ. 100, ἔνθ' ἄνωτ.), «Τόν Δεκέμβρη τοῦ 2008 ριζώσε ἕνα φαινόμενο μετατροπῆς τοῦ διάχυτου ἀτομικισμοῦ τῆς νεολαίας σέ πολιτικό μυδενισμό». «ἼἮταν

μιά ἀτομικιστική ψευδο-Ἴἔξέγερση», ὅπου θριάμβευσε ὁ ἀπόλυτος ἀνορθολογισμός τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος χωρίς ὑποχρεώσεις, ἐνῶ εἶχε ἔξαφανισθεῖ κάθε συλλογική ταυτότητα». Εἶχε ἔξαφανισθεῖ, δηλαδή, ἡ αἴσθηση τοῦ κοινοτικοῦ πνεύματος (τό «ἼΕμεῖς» τοῦ Μακρυγιάννη), πού ἄρδευε πάντοτε τήν παράδοσή μας.

Καί νά παρατηρήσουμε ἐδῶ ὅτι, γενικότερα ἡ βία στίς σύγχρονες δυτικές κοινωνίες εἶναι βία ἀνορθολογική καί ἀτομικιστική.

5. Παιδοκολακεία

Τό κεντρικό μήνυμα τῆς λεγομένης Νέας ἼΕποχῆς εἶναι ἡ **αὐτοθέωση τοῦ ἀνθρώπου χωρίς Θεό**. ἼΟ ἀνθρωπο-θεός εἶναι τό πρότυπο τοῦ «νέου ἀνθρώπου». Αὐτό σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν ὀρθόδοξη ἀγιοπατερική παράδοσή μας, ὅπου ὁ στόχος τοῦ ἀνθρώπου μέσα στήν ἐκκλησία εἶναι νά φθάσει στήν **κατά χάριν θέωση**, σέ κοινωνία ἀγάπης καί ὑπακοῆς μέ τόν μόνο ἄγιο ἀπό τήν φύση του τριαδικό Θεό.

ἼΟ ἀντίχριστος στόχος τῆς αὐτοθέωσης ἔχει ἄμεση σχέση μέ τόν μαχητικό ἀντι-θεϊσμό καί ἀντι-χριστιανισμό, πού ἐκφράζει π.χ. ὁ Ρῶσσος μυδενιστής Νετσαγιεφ, στά χρόνια τοῦ Ντοστογιέφσκυ: «Δέν ὑπάρχει Θεός. ἼΑρα Θεός εἶμαι ἐγώ!» καί: «Ζήτω ἐγώ!»

Τά μηνύματα τῆς «νέας ἐκπαίδευσης» πρὸς αὐτόν τόν σκοπό (τῆς αὐτο-θέωσης) εἶναι πληθωρικά. Στόχος νά φουσκώσει ὁ ἀνθρώπος καί εἰδικά ὁ νέος ἀπό ἐγωισμό. Στό πλαίσιο αὐτό, τοῦ ἐγωιστικοῦ φουσκώματος, σημαντικό ρόλο παίζει καί ἡ **παιδοκολακεία**, ἡ ὁποία καταστρέφει τά παιδιά. (βλ. ἄρθρο Σαράντου, Καργάκου, «Κηφνηεῖον “ἼΗ Ὁραία ἼΕλλάς”», *Παρακαταθήκη*, τ. 45,

Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2005, σσ. 11-13)

Πράγματι καλλιεργείται από τους παιδοκόλακες στά παιδιά ή πεποίθησι ότι είναι τό κέντρο τοῦ κόσμου. Οἱ νέοι προσομοιώνονται μέ ξεχωριστή κοινωνική τάξη (βλ. Πολονού, σ. 104). Ὅλα θά πρέπει νά ὑποκλίνονται στήν «αὐτοῦ μεγαλειότητα, τό παιδί».

Δέν εἶναι τυχαῖο τό μήνυμα πού περνάει «φείγ βολάν» τῆς Antifa (τῶν λεγόμενων ἀναρχοαυτόνομων) στήν Ἀθήνα: «6 χρόνια μετά... γονεῖς, Ὑποκλιθεῖτε στό μεγαλεῖο τῶν παιδιῶν σας...» (Από τό περιοδ. Ἄρθρον τ. 100, σ. 18). Γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία «οἱ νεώτεροι κάνουν κουμάντο στους μεγαλύτερους» (Καραμπελιάς, ἐνθ' ἄνωτ.).

Αὐτό εἶναι τό φυσικό ἐπακόλουθο «μιάς γενικευμένης καί μεθοδικῆς καταστροφῆς ἀξιῶν καί προτύπων σέ μία κοινωνία παιδοκεντρική, πού ἀνέτρεφε τούς νέους της ὡς περιούσια γενιά χωρίς ὑποχρεώσεις ἀλλά μόνο μέ δικαιώματα» (Καραμπελιάς, ἐνθ' ἄνωτ.).

Αὐτά πού λέμε τώρα συνδέονται μέ κάποιες κυρίαρχες γραμμές τοῦ «νέου σχολείου», στή γραμμή τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ἔτσι κέντρο τοῦ σχολείου καί τῆς μαθησιακῆς διαδικασίας θεωρεῖται ὁ μαθητής (**μαθητοκεντρικό σχολεῖο**). Δόγμα τῶν «μοντέρνων» δασκάλων εἶναι: «Ἔχουμε νά μάθουμε ἀπό τούς μαθητές ὅσα καί ἐκεῖνοι ἀπό ἐμᾶς» (Πολονού, σ. 216).

Ἔτσι ὁ δάσκαλος ἀντικαθίσταται ἀπό τόν λεγόμενο «ἐμπυχωτή». Ἀποτέλεσμα: ἡ ἐξίσωση πρὸς τά κάτω!

Στή Γαλλία πρότυπο γλώσσας γιά τό σχολεῖο εἶναι ἡ γλώσσα τῶν ὑποβαθμισμένων παρισινῶν προαστείων.

Ἐπίσης: Δόγμα στή Γαλλία ἀπό τή δεκαετία τοῦ ᾽70: «Καθηγητές, οἱ μαθη-

τές σας δέν καταλαβαίνουν ὅταν μιλάτε στή δική σας γλώσσα. Προσαρμολογεῖτε στή δική τους» (Πολονού, σ. 181)

Ἐδῶ βέβαια δέν ἔχουμε τί σωστή παιδαγωγική ἀρχή νά μιλήσει ὁ δάσκαλος στό ἐπίπεδο τοῦ μαθητῆ. Ἐδῶ κατεβαίνει ὁ δάσκαλος, ὄχι γιά νά ἀνεβάσει τόν μαθητή, ἀλλά γιά νά μείνει μαζί του χαμηλά.

Μιλίσαμε γιά τό φούσκωμα τοῦ ἐγωισμοῦ, πού περνᾶ ὡς μήνυμα ἀπό τή «νέα ἐκπαίδευση». Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι αὐτό (ἡ προβολή τοῦ ἐγῶ) εἶναι μία ἀπό τίς συνέπειες τοῦ λεγομένου «**ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου**», τό ὁποῖο κυριαρχεῖ στίς ἡμέρες μας καί στά σχολικά προγράμματα. (Πολονού, σ. 188).

Σύμφωνα μέ τόν Regis Debray «Ἡ ἐπικοινωνία [ἡ κυριαρχία, δηλαδή τοῦ ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου] ἀποτελεῖ ἄρνηση καί καταστροφή τῆς μετάδοσης [δηλ. τῆς ἀληθινῆς παιδείας]. Ἡ ἐπικοινωνία, συνεχίζει ὁ Debray, μιᾶ κυρίως στό συναίσθημα καί “εἶναι ὁ θάνατος τῆς σκέψης”». (Πολονού, σσ. 192, 194).

Τελικῶς ἔχουμε μία τυραννία, πού ἐπιβάλλει ἡ κυριαρχία τοῦ ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου.

6. Ἄνθρωποι χωρίς σθένος

Ἡ «νέα ἐκπαίδευση» στοχεύει στή «διαμόρφωση **εὐπροσάρμοστων στίς ἀνάγκες τῆς ἀγορᾶς χαρακτήρων**» (βλ. σπουδαῖο βιβλίο Δάφνης Βαρβιτσιώτη, *Νέα Ἐποχή. Ἐξέλιξη ἢ χειραγώγηση*., ἐκδ. Σταμούλη, Ἀθήνα 2004, σ. 300). Θέλουν νά διαμορφώσουν ἀνθρώπους «προσαρμοστικούς», «εὐέλικτους» καί «ἀντικαταστάσιμους». Ἔτσι θά ἔχουμε τόν «εὐπροσάρμοστο» ἐνῆλικο, ὁ ὁποῖος μέσφ καί τῆς «διά βίου μάθησης» θά «προσαρμόζεται» συνεχῶς καί δέν θά ἀντιδρᾶ σέ ἐπώδυνα ἐργασιακά μέτρα,

στέρση δημοκρατικών ἐλευθεριῶν, ἀτομικῶν δικαιωμάτων κ.ο.κ.

Ἡ «νέα ἐκπαίδευση» θέλει νά φτιάξει **ἀνθρώπους χωρίς σθένος (πολλῶ μᾶλλον χωρίς πνευματικό σθένος)**, χωρίς ἀνδρισμό, χωρίς «τσαγανό», γιά νά δέχονται ἀδιαμαρτύρητα τή στέρση τῶν ἐλευθεριῶν καί ἐν τέλει τῆς ἐλευθερίας τους.

Καθώς ἡ διαφήμιση παίζει τεράστιο ρόλο στήν ἀφομοίωση τῶν ἐπιθυμητῶν κοινωνικῶν προτύπων, δεῖτε τό προβαλλόμενο πρότυπο τοῦ νέου ἄνδρα σήμερα. Ἐκφράζεται ἀπό τό *ryjama boy*. Πρόκειται γιά ἕνα νέο ἀγόρι μέ ἀπροσδιόριστα μεταξύ ἀρσενικοῦ καί θηλυκοῦ χαρακτηριστικά, πού καθισμένο μέ πυτζάμες στόν καναπέ κρατᾶ μιά κούπα καφέ. Εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς νωθρότητας καί τῆς παθητικότητας.

7. Προώθηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας

Ἀλλά, ἄς περάσουμε καί στήν **ὁμοφυλοφιλική «ἀτζέντα»**, ἡ ὁποία ἔχει μιά ἀπό τίς πρῶτες θέσεις στίς προτεραιότητες τίς ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ὅπως ἐδήλωσε τό 2014 ὁ ἴδιος ὁ Ἀμερικανός Ἀντιπρόεδρος Τζό Μπάντεν, ἐβραϊκῆς καταγωγῆς.

Τά παιδιά πρέπει νά υἰοθετήσουν τή διαστροφική ἄποψη ὅτι τό φύλο ἐπιλέγεται (ἐννοεῖται μετά τή γέννηση).

Θυμηθεῖτε τίς «παρελάσεις ὁμοφυλοφιλικῆς ὑπερφάνειας» πού προωθοῦνται παγκοσμίως μέ σπόνσορες τίς κορυφαίες πρεσβεῖες τῶν χωρῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου, μέ πρῶτες-πρῶτες τίς Η.Π.Α.

Στό πλαίσιο τῆς **πολιτικῆς ὀρθότητας**, αὐτοῦ τοῦ νέου φασισμού, δέν θά πρέπει κανεῖς νά εἶναι «ὁμοφοβικός». «Ὁμοφοβία», σύμφωνα μέ τούς νεοταξίτες ἰνστρουχτορες εἶναι μιά νοσηρή, μιά

ψυχοπαθολογική συμπεριφορά ἀρνητισμοῦ καί δυσανεξίας ἀπέναντι στή «διαφορετική» σεξουαλική ἐπιλογή.

Ὅποτε τά πράγματα ἀντιστρέφονται. Δέν εἶναι οἱ ὁμοφυλόφιλοι, πού θά πρέπει νά αἰσθάνονται ἄσχημα καί ἐνδεχομένως νά κρύβουν τήν παρέκκλισή τους, ἀλλά καλλιεργοῦνται αἰσθήματα ἐνοχῆς στούς φυσιολογικούς ἀνθρώπους, γιὰτί δῆθεν καταπιέζονται οἱ ὁμοφυλόφιλοι, καί ἐν τέλει καλλιεργοῦνται στούς φυσιολογικούς αἰσθήματα ἐνοχῆς, ἐπειδή δέν εἶναι καί αὐτοί ὁμοφυλόφιλοι!

Τό προβαλλόμενο πρότυπο ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἀμφισεξουαλισμός (ὁ ἀνδρόγυνος ἄνθρωπος). Θυμηθεῖτε τήν Κοντσίτα, πού τῆς δώσανε προπέρυσι τό βραβεῖο τραγουδιοῦ στή Γιουροβίζιον. Σημειωτέον ὅτι στόν ἐβραϊκό μυστικισμό, τήν καμπάλα, τό θέμα τοῦ ἐρμαφρόδιτου ἢ ἀνδρόγυνου ἀνθρώπου (σέ ἕνα πρόσωπο) εἶναι μεγάλης σημασίας.

8. «Καταπολέμηση τοῦ ρατσισμοῦ»

Ὁ κατάλογος τῶν κατασκευασμένων ἀπό τή Νέα Τάξη «φοβιῶν» εἶναι ἀρκετά πλούσιος. Ὅμως οἱ πιό ἐπικίνδυνες «φοβίες» ἀπέναντι στό «διαφορετικό» εἶναι –κατ’ αὐτούς– ἡ **ὁμοφοβία**, ἡ **ἰσλαμοφοβία** καί ἡ φοβία ἀπέναντι στό ἐθνικά διαφορετικό, ἡ ὁποία, αὐτή ἡ τελευταία, βαφτίζεται **«ρατσισμός»**.

Θά πρέπει νά ξέρομε ὅτι ἡ Νέα Τάξη ἔχει καί τή δική της γλῶσσα, τή «νέα γλῶσσα». Τά ἔχει πει ὅλα αὐτά ὁ Τζώρτζ Ὁργουελ στό γνωστό του βιβλίο «1984», τό ὁποῖο ἔγινε καί ταινία· σᾶς συνιστῶ νά τή δεῖτε (ὑπάρχει σέ ἀντι-νεοσταξικά blogs).

Στή νέα γλῶσσα λοιπόν ἀλλάζει ἡ τρέχουσα σημασία τῶν λέξεων. Ἔτσι «καταπολέμηση τοῦ ρατσισμοῦ» (ἕνας ἀπό τούς κύριους στόχους τῆς σύγχρο-

νης προπαγάνδας και του «νέου σχολείου») είναι η απενεργοποίηση των υγιών αντανακλαστικών προστασίας του πολιτισμού και της πνευματικής, ιστορικής, φυλετικής και βιολογικής συνέχειας και αυτοσυντήρησής του, που έχει ο Έλληνας και γενικώς ο δυτικός άνθρωπος, ο οποίος είναι και ο στόχος όλης αυτής της πολυ-πολιτισμικής κλπ. προπαγάνδας.

Η νοσηρή φαντασία των προωθητών της όμοφυλοφιλίας και κάθε άλλης ανωμαλίας (α στερητικό και όμαλός) έφθασε στο σημείο να οργανώσουν τό 2014, επίσημα και με κάλυψη της διεύθυνσης πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Αθήνα, ημερίδα για παιδιά Δημοτικού, για να ενημερωθούν ώστε να μη γίνουν όμοφοβικά!

Ό,τι ισχύει για την «καταπολέμηση της όμοφοβίας», ισχύει και για την «καταπολέμηση του ρατσισμού».

Έν τέλει, όποιος αγαπά τα πολυτίμητα τζιβαϊρικά (στρατηγός Μακρυγιάννης) της παραδόσεώς του, θά πρέπει να αισθάνεται ένοχος, γιατί αυτό είναι «ρατσισμός»!

Θά έχετε ίσως ύπ' όψιν σας τά προγράμματα «**εκπαίδευσης στή διαφορετικότητα και στήν άνεκτικότητα**», τά όποια εφαρμόζουν και άλλα ύπουργεία

(όχι μόνον τό Παιδείας, αλλά και τό Νέας Γενιάς, Άθλητισμού κ.ά.). Π.χ. τό να κάνει ένας χριστιανός ποδοσφαιριστής τόν σταυρό του στό γήπεδο απαγορεύεται και επισύρει ποινές· είναι «ρατσισμός» κατά τήν νεοταξική όρολογία. Έάν όμως ένας μουσουλμάνος έξωτερικεύσει τήν πίστη του στό γήπεδο, δέν θά του ποϋν τίποτε. Και ακόμη: Οί μουσουλμάνοι μποροϋν π.χ. να αυτομαστιγώνονται στους δρόμους του Πειραιά, γιατί έτσι εκφράζουν τή θρησκευτικότητά τους. Αυτό είναι πολυπολιτισμικότητα. **Τό να κάνεις τόν σταυρό σου ή και τό να φορῶς σταυρό είναι «ρατσισμός»!**

Είναι εκφραστικό ένα σκίτσο: Ίσως τό έχετε δεϊ. Ένα μαυράκι λέγει σ' ένα συνομήλικό του λευκό παιδάκι «Είμαι περήφανος που είμαι μαύρος». Ό άλλος απαντά: «Αυτό είναι ύπέροχο».

Και από κάτω: Λέγει ο μικρός λευκός: «Και εγώ είμαι περήφανος για τήν καταγωγή μου» Και τό μαυράκι τόν «καρφώνει»: «Είσαι ρατσιστής»!

Η Νέα Τάξη μέ τήν επικόλληση ετικέτας «-ρετσινιάς», σάν κι αυτή του «ρατσιστή», επιδιώκει να απομονώσει όσους γίνονται ένοχλητικοί.

(Στό επόμενο τεϋχος τό Β' Μέρος)

- Η Παρακαταθήκη αναρτάται στην ιστοσελίδα orthodoxnet.gr και σε φιλικές ιστοσελίδες.
- Ο π. Αρσένιος Βλαγκόφτης, σύμβουλος εκδόσεως της Παρακαταθήκης, κάθε Κυριακή 11-12 τό μεσημέρι έχει εκπομπή στην τηλεόραση Bee Channel, η οποία εκπέμπει στην Κεντρική Μακεδονία. Οί εκπομπές αναρτώνται και στο διαδίκτυο. Οί ενδιαφερόμενοι μποροϋν να τίς βροϋν πηγαίνοντας στο you tube και πληκτρολογώντας: beechannel εκκλησία και κόσμος.

ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΤΗΤΑ, ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΟΗΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ*

του Πάνου Μητρονίκα

Τί είναι τó Ισλάμ;

Άν μπορούσε κάποιος νά δώσει έναν σύντομο καί ἐπιστημονικά ἀκριβή ὀρισμό γιά τó Ισλάμ, τότε αὐτός εἶναι:

«Τó Ισλάμ εἶναι ἓνα πολιτικό σύστημα φτιαγμένο γιά νά ὀρίζει τίς συμπεριφορές ἀνθρώπων μέσα σέ μιά κοινωνία, πάνω σέ συγκεκριμένους, πολύ σαφεῖς καί ἀνελαστικούς ἄξονες. Ὁ θρησκευτικός του χαρακτήρας εἶναι πολύ περιορισμένος καί ὑπάρχει ἀπλά καί μόνο, γιά νά δικαιολογεῖ ἢ νά προβάλλει τόν πολιτικό του χαρακτήρα».

Τó παραπάνω εἶναι προφανές, ἄν κάποιος μελετήσει τó δόγμα καί τά κείμενά του, τά ὁποῖα εἶναι τó **Κοράνι**, ἢ **Σίρα** (Sira/βιογραφία τοῦ Μωάμεθ) καί τά **Χαντίθ** (σειρά ἀπό ἱστορίες, γράμματα, μύθους καί ἄλλα ἔγγραφα γύρω ἀπό τή ζωή τοῦ Μωάμεθ).

Οἱ περισσότεροι θεωροῦν ὅτι τó Ισλάμ περιορίζεται στό τί λέει τó Κοράνι ὅμως αὐτό δέν εἶναι ἀληθές, γιατί μέσα στό Κοράνι (στό ὁποῖο ὑπάρχει μέν διάχυτο τó θρησκευτικό στοιχείο ἀλλά καί πολλές κοινωνικοπολιτικές παραμέτρους) δέν ὑπάρχει καμιά ἀναφορά γιά τούς 5 πυλῶνες, πού καθορίζουν τήν ζωή τοῦ καλοῦ Μουσουλμάνου. Ἀντιθέτως ὑπάρχουν πάνω ἀπό 90 ἀναφορές σχετικά μέ τó ὅτι ὁ καλός Μουσουλμάνος πρέπει νά μιμηθεῖ πιστά τόν Προφήτη (τόν Μωάμεθ), πρᾶγμα πού παραπέμπει οὐσιαστικά στά ἄλλα δύο μεγαλύτερα κείμενα, πού χειρίζονται τó θέμα τῆς ζωῆς του.

Τó Ισλάμ σέ ἀριθμούς βάσει τῶν γραπτῶν ἱερῶν κειμένων του εἶναι 14% Ἀλλάχ καί 86% Μωάμεθ. **14% Θρησκεία, καί 86% πολιτικό σύστημα καί τρόπος ζωῆς. Καί εἶναι ἔτσι γιά 1.400 χρόνια τώρα, ἐνῶ ἀπαγορεύεται διά ἀπαγχονισμοῦ τó νά τó ἀλλάξει κάποιος.**

Τó Ισλάμ γεννήθηκε στήν Ἀραβική Μέση Ἀνατολή ἀλλά ὄχι σέ κάποιο μέρος της ὅπως ἡ Αἴγυπτος, ἡ Παλαιστίνη ἢ ἡ Συρία, πού εἶχαν πολύ ἰσχυρές Ἑλληνικές ἐπιρροές καί δέν θά ἀποτελοῦσε ἔκπληξη ἡ δημιουργία μιᾶς νέας θρησκείας. **Γεννήθηκε στήν πιό ἄγρια καί ὀπισθοδρομική περιοχή τῆς Ἀραβικῆς χερσονήσου**, σέ μιά περιοχή πού κυριαρχοῦσαν οἱ φυλές καί οἱ φατρίες καί στίς ὁποῖες ἡ μόνη πίστη κάποιου ἦταν πρὸς τήν ὁμάδα στήν ὁποῖα ἀνήκει.

Τó ἄτομο καί ἡ ἀνθρώπινη ζωή δέν εἶχαν καμιά ἀξία παρά μόνο τήν ὑποχρέωση νά ὑπηρετοῦν τήν φυλή, μέσω τῆς ὑποστήριξης τῆς ὁποῖας ἦταν καί ὁ μόνος δρόμος γιά νά ἐπιβιώσει κάποιος. Δέν ὑπῆρχε ἐμπιστοσύνη οὔτε δίκαιο καί ὁ μόνος ἀνασταλτικός παράγοντας γιά τίς ἐχθροπραξίες ἦταν ὁ φόβος ἐκδίκησης ἀπό τήν φυλή καί οἱ βεντέτες.

Τó Ισλάμ τοῦ Μωάμεθ ἤρθε σέ αὐτόν τόν κόσμο **προσφέροντας μιά νέα ταυτότητα γιά τούς Ἀραβες σάν Μουσουλμάνους**, μιά ταυτότητα πού καταργοῦσε τήν ὑπάρχουσα κοινωνική διάρθρωση καί στήν ὁποῖα ὅλοι εἶναι ἴσοι ἀνεξαρτήτως προέλευσης καί τάξης.

*Ἄρθρο ἀναρτημένο στό διαδίκτυο (defence-point.gr) ἀπό τó καλοκαίρι τοῦ 2014. Ἰδιαιτέρα ἐπίκαιρο σήμερα.

Υποσχέθηκε τήν ένωσή τους πάνω από φυλές, κάστες και φατρίες, μιά ένωση πραγματικῶν πιστῶν σέ μιά μονάδα (τήν «Οὔμα») μέσω τῆς ὑποταγῆς στόν Ἀλλάχ και τήν εὐλαβική προσήλωση στους κανόνες και τρόπους τοῦ ἐνός και μοναδικοῦ προφήτη, τοῦ Μωάμεθ.

Πέραν τοῦ περιβάλλοντος μέσα στό ὁποῖο γεννήθηκε τό Ἰσλάμ, ἕνα βασικό χαρακτηριστικό τοῦ δόγματός του, πού ἀποτελεῖ παράγοντα σύγχυσης γιά ἐμᾶς τούς Δυτικούς, ἀλλά εἶναι βασικό νά κατανοήσουμε, εἶναι ἡ ἐγγενῆς **δυναδικότητα και ἀντίφαση πού παρουσιάζει τό Κοράνι**, ἡ ὁποία δίνει και **χῶρο σέ ὄρους ὅπως «ἀκραῖο» και «μετριοπαθές» Ἰσλάμ.**

Αὐτό ἰσχύει γιὰτί στήν πράξη **τό Κοράνι ἀποτελεῖται ἀπό δύο διαφορετικά τμήματα, τό ἀρχικό τῆς Μέκκας**, πού ὁ Μωάμεθ ἦταν ἀκόμα στήν ἀρχή τῆς διδασκαλίας του, ἀδύναμος και πολύ διαλλακτικός μέ τούς γύρω του, και **τό μετέπειτα τῆς Μεδίνας**, ὅπου ὁ Μωάμεθ μεταμορφώθηκε σέ πολέμαρχο, ἀπέκτησε δύναμη και ἐπέβαλε τήν πίστη μέ τό σπαθί.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αὐτῆς τῆς δυναδικότητας και ἀντίφασης, πού συναντᾶμε στό Ἰσλάμ, εἶναι οἱ παρακάτω στίχοι ἀπό τό ἴδιο τό Κοράνι:

109: 1 (Τμήμα Μέκκας) «Ἐχεις τήν θρησκεία σου και ἐγώ τήν δική μου»

8:12 (Τμήμα Μεδίνας) «Θά σπεύρω τόν τρόπο στίς καρδιές τῶν ἀπίστων (Kafir), θά κόψω τά κεφάλια τους, θά κόψω τίς ἄκρες τῶν δακτύλων τους».

Τά δύο αὐτά ἐδάφια εἶναι προφανέστατα ἀσύμβατα μεταξύ τους και ἀδύνατο νά συνυπάρχουν ἀρμονικά στό ἴδιο ἱερό κείμενο, πού ἀποτελεῖ ἄξονα τοῦ δόγματός. Ποῖο εἶναι τό σωστό; Τί θέλει ὁ Ἀλλάχ; Τί ἤθελε νά πει ὁ ...ποιπτής;

Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο, τό ἴδιο τό Κοράνι, πού ἀποτελεῖ τόν ἀπόλυτο κανόνα, ὀρίζει τό πῶς πρέπει νά τό ἐρμηνεύει αὐτός πού τό διαβάξει, μέσω τῆς «κατάργησης» (Abrogation). **Ἡ κατάργηση ὀρίζει ὅτι ὅταν δύο στίχοι εἶναι ἀντικρουόμενοι, τότε ἰσχύ ἔχει ὁ πιό πρόσφατος (αὐτός δηλαδή τῆς Μεδίνας) ἔναντι τοῦ παλαιοῦ (τῆς Μέκκας).**

Εἶναι προφανές λοιπόν, ὅτι **δέν υπάρχουν δύο Ἰσλάμ ἀλλά μόνο ἕνα, και δέν εἶναι καθόλου μετριοπαθές.** Προσοχή, μιλάμε γιά τό Ἰσλάμ σάν δόγμα, ὄχι γιά τούς Μουσουλμάνους σάν ἄτομα, πού μποροῦν φυσικά νά ἀσπάζονται ἢ ὄχι τήν ἴδια τήν πίστη τους σέ διαφορετικό βαθμό (και κρίνονται γιά αὐτό ἀπό ὅσους ἀποκαλοῦμε «φανατικούς» ἀλλά στήν οὐσία εἶναι ἀπλά οἱ σωστοί «ὀρθόδοξοι» Μουσουλμάνοι πού ἀκολουθοῦν τά διδάγματα τοῦ Προφήτη κατά γράμμα, ὅπως ὀρίζει τό Κοράνι).

Ἡ ἱστορία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰσλάμ ἐπίσης μᾶς δείχνει και ποῖο τμήμα τοῦ Κορανίου εἶχε και πραγματικά ἀπήχηση στους Ἄραβες. Στά 13 χρόνια τῆς διδασκαλίας στήν Μέκκα ὁ Μωάμεθ κατάφερε νά ἔχει 150 πιστούς. Στά ἐπόμενα 10 χρόνια τῆς Μεδίνας μέ τό σπαθί και μάχες κάθε 6 βδομάδες κατά μέσο ὄρο, κατέκτησε ὅλη σχεδόν τήν Ἀραβική χερσόνησο και τό Ἰσλάμ ἔφτασε τούς 100.000 πιστούς.

Ὁ τρόμος λοιπόν τρέφει τό Ἰσλάμ, ὄχι ἡ ἀγάπη και ἡ ἀνοχή. Καί αὐτό ἰσχύει γιά ὄλες τίς μορφές του, μᾶς και οἱ δύο κύριες τάσεις του (Σουνίτες και Σίτες) δέν ἔχουν διαφορές στό δόγμα, ἀλλά μόνο σέ διαδικαστικῆς και κληρονομικῆς φύσης θέματα (ποῖός ἔπρεπε νά εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ Μωάμεθ, πόση προῖκα ἔπρεπε νά πάρει ἡ κόρη του,

κ.λπ.), πού μπροστά τους οί διαφορές τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν φαντάζουν φιλοσοφία ὑψηλοτάτου ἐπιπέδου.

Τό Ἰσλάμ σήμερα

Αὐτό, πού πρότεινε στους Ἄραβες ὁ Μωάμεθ τόν 7ο αἰώνα μ.Χ., δέν ἦταν ἄλλο ἀπό τήν ὑπόσχεση, πού δίνουν ὅλοι οί ἡγέτες ὀργανώσεων πού βασίζονται στήν πίστη γιά μιά νέα τάξη πραγμάτων. Ἡ ὑπόσχεση αὐτή ἀσκεῖ πολύ ἰσχυρή ἔλξη ἀπέναντι σέ ὅλους τούς δυσαρεστημένους, πού ψάχνουν μιά νέα ταυτότητα καί ἕνα ὑψηλότερο ἰδανικό. Ἡ θρησκευτική χροιά ὑπῆρχε μόνο καί μόνο γιά νά δώσει τήν ἀπαραίτητη «μαγεία», πού χρειάζεται μιά πίστη γιά νά εὐδοκιμήσει, νά εἶναι δυνατή καί νά δικαιολογεῖ μερικές φορές τά ἀδικαιολόγητα.

Σήμερα γιά ἐμᾶς τούς Δυτικούς ἡ ἀπίχηση σέ ἕνα τέτοιο κάλεσμα θά προκαλοῦσε στους περισσότερους σκεπτικισμό καί ἴσως γέλιο, ἀλλά βλέποντας τήν οποιαδήποτε Ἀραβική χώρα παρατηροῦμε ὅτι οἱ ἴδιες συνθῆκες πού ἐπικρατοῦσαν στόν κόσμο τοῦ Μωάμεθ δέν ἔχουν ἀλλάξει καί πολύ γιά αὐτές τίς χῶρες καί στίς μέρες μας. Οἱ κυβερνήσεις τους εἶναι οἰκογενειακές ἢ βασίζονται σέ συγκεκριμένες φυλές καί κάστες, ἐνῶ οἱ κρατικές δομές καί οἱ ἔνοπλες δυνάμεις τους στελεχώνονται σχεδόν ἀποκλειστικά ἀπό τούς γιούς καί τούς συγγενεῖς αὐτῶν τῶν οἰκογενειῶν καί ὄσων ἔχουν ἰσχυρούς δεσμούς μέ αὐτές.

Κάτω ἀπό τούς δυτικοποιημένους τίτλους πρωθυπουργῶν καί προέδρων βλέπουμε τίς παλιές φυλές καί φατρίες νά διοικοῦν αὐτές τίς χῶρες μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ἔκαναν καί 1400 χρόνια πρὶν τό Ἰσλάμ τίς βάλει σέ δεύτερη μοίρα καί

ὀρίζει τά Χαλιφάτα. Γιά νά διοικήσει ἢ καί ἀπλά νά ἐπιβιώσει κάποιος σέ ἕνα τέτοιο περιβάλλον πρέπει νά ἔχει τήν εὐνοιά τους. Γιά νά τήν ἀποκτήσει πρέπει νά ἀνταλλάξει χάρες.

Καί ἔτσι ἐπικρατεῖ διαχρονικά ὁ νεποτισμός, ἡ διαφθορά καί ἡ κακή κρατική λειτουργία, ὅπως θά περιέμενε κανεῖς καί ἀπό ἡγεσίες τῶν ὁποίων ἡ μόνη ἀξία εἶναι ἡ πίστη στή φυλή καί τίποτε ἄλλο.

[...]

Σέ αὐτή λοιπόν τήν περιοχὴ ἔρχονται ξανά οἱ Ἰσλαμιστές τά τελευταῖα χρόνια νά ἐπαναφέρουν τό μήνυμα τοῦ Μωάμεθ, ὅτι μποροῦν νά ἀνατρέψουν ὅλη αὐτή τήν διαφθορά καί νά ἐνώσουν τούς πάντες κάτω ἀπό μιά νέα ταυτότητα, αὐτή τοῦ Ἰσλάμ.

Ὑπόσχονται «θεϊκή» δικαιοσύνη μέσῳ τῆς Σαρίας, ἀδιάφθορες διοικήσεις ἀπό πραγματικούς πιστούς, οἱ ὁποῖες δέν θά εἶναι πιά μαριονέτες στά χέρια τῶν πλούσιων, τῶν ἀπίστων καί τῶν δυνατῶν. Καί ἂν ζεῖς σέ μιά πόλη σάν τό Κάιρο, τό Ἰσλαμαμπάντ ἢ τή Μοσούλη μέ ἀνύπαρκτες κρατικές δομές, διεφθαρμένους νόμους καί διοίκηση, καί ἔχεις μεγαλώσει μέ τά διδάγματα τοῦ Ἰσλάμ, δέν μοιάζει καθόλου κακή ἰδέα αὐτή ἡ ὑπόσχεση ἀκόμα καί σήμερα.

Οἱ Ἰσλαμιστές φυσικά δέν μποροῦν νά προσφέρουν αὐτό πού ὑπόσχονται, γιατί κατά κανόνα οἱ ἡγεσίες τους εἶναι καί αὐτές τό ἴδιο διεφθαρμένες ὅπως ὅλη ἡ ὑπόλοιπη Μέση Ἀνατολή, ἀλλά κερδίζουν πολλά ἀπό τήν ἀγανάκτηση τοῦ κόσμου μέ τό νά διαδίδουν αὐτές τίς ἰδέες περὶ ἀδελφότητας καί ἀνωτερότητας τῶν Μουσουλμάνων καί ἰδανικῶν κοινωνιῶν (κάτι ὅπως καί οἱ Ἀριστεροί καί οἱ αὐτοαποκαλούμενοι Προοδευτικοί στόν Δυτικό κόσμο).

Αὐτό εἶναι καί τό πρόβλημα μέ τήν

κάθε προσπάθεια εφαρμογής της Δημοκρατίας στον Μουσουλμανικό κόσμο. Όταν πᾶς νά επιβάλλεις τήν Δημοκρατία πάνω ἀπό ἕνα σύστημα φυλῶν καί φατριῶν, τότε οὐσιαστικά τό μόνο πού κάνεις εἶναι τό νά δώσεις ἐκπροσώπηση στούς ἀρχηγούς καί τούς ἀρεστούς αὐτῶν τῶν φυλῶν. Καί ἐπειδή αὐτοί εἶναι ἤδη τό status quo καί ὅλο τό κράτος, ἡ Δημοκρατία δέν μπορεῖ ποτέ νά τούς μετακινήσει ἀπό τίς θέσεις τους, μόνο νά τούς ἐπισημοποιήσει σέ αὐτές. **Αὐτό πού κάνει ὅμως ἡ Δημοκρατία σέ αὐτές τίς χῶρες εἶναι τό νά δώσει ἰσχὺ στούς Ἰσλαμιστές πού κεφαλαιοποιοῦν τήν λαϊκή ἀγανάκτηση καί ὀργή προσφέροντας τήν μόνη ἐνοποιητική ἰδέα, ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει καμιᾶ ἄλλη ἐκτός ἴσως ἀπό τήν ξενοφοβία καί τήν ἔλλειψη ἀνεκτικότητας γιά ὀτιδήποτε ἐκτός τοῦ συνηθισμένου.**

Αὐτό ἔγινε καί στήν Γάζα, ὅταν στίς πρῶτες Δημοκρατικές ἐκλογές ὁ λαός ἐξέλεξε πανηγυρικά τήν Χαμάς (ἡ ὁποία φυσικά μετὰ κατήργησε σιωπηλά τίς ἐκλογές, μιᾶς καί ἦταν προφανῶς θέλημα Θεοῦ νά κυβερνᾷ αὐτή ἀπό ἐδῶ καί πέρα). Τό ἴδιο ἔγινε καί στήν Αἴγυπτο μέ τήν ἀνοδο στήν ἐξουσία δημοκρατικά τῆς Μουσουλμανικῆς Ἀδελφότητας. Παρότι κάποιοι λίγοι Ἀραβες πειραματίστηκαν μέ τόν ἐθνικισμό καί τόν παναραβισμό (Μπααθισμός), οἱ προσπάθειες αὐτές ἀπέτυχαν ἐπίσης νά φέρουν κάποια σημαντικότερη ἀλλαγὴ πλὴν τῆς ἰσορροπίας ἀνάμεσα στίς φυλές, καί αὐτό γιατί δέν ὑπάρχει πραγματική ἐθνική ταυτότητα γιά ὅλα αὐτά τά Ἀραβικά κράτη πού βλέπουμε σήμερα. Εἶναι ὅλα τους ἀποτέλεσμα αὐθαίρετων διαχωρισμῶν ἀπό τούς Ἀγγλους καί Γάλλους ἀποικιοκράτες τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνα ἢ βίαιων ἀποσχίσεων ὅπως τό Πακιστάν καί

τό Μπαγκλαντές καί οἱ ἴδιοι οἱ κάτοικοι τους τό γνωρίζουν πολύ καλά. Αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητά τους.

Οἱ Ἰσλαμιστές τῆς Δύσης

Βλέποντας ὅμως τόν μεγάλο ἀριθμὸ Ἰσλαμιστῶν πού προέρχονται ἀπό Δυτικές χῶρες (οἱ περισσότεροι γεννημένοι καί μεγαλωμένοι στήν Δύση), καθὼς καί τό ὅτι οὐσιαστικά ὁ σύγχρονος Ἰσλαμικός φονταμενταλισμὸς φαίνεται νά βρῆκε τοὺς ἠγέτες του ἐκεῖ, κάποιος θά μπορούσε νά ἀναρωτηθεῖ γιὰτί ὅλοι αὐτοὶ οἱ «δυτικοποιημένοι» Μουσουλμάνοι φτάνουν νά ἀσπάζονται τόν Ἰσλαμισμό καί μάλιστα κατὰ κανόνα πιό φανατικά καί ἀπό τοὺς ἀδελφούς τους τῆς Μέσης Ἀνατολῆς;

Ὁ λόγος εἶναι ἀπλὸς καί ἀφορᾷ τό ὅτι οἱ πολυφυλετικές δυτικές κοινωνίες στίς ὁποῖες καλοῦνται νά συνυπάρχουν καθημερινά μέ ἀνθρώπους ἄλλων θρησκειῶν, ἰδεῶν καί τρόπων ζωῆς εἶναι ἀκόμα πιό περίπλοκες, ἀντικρουόμενες καί διασπασμένες καί ἀπό τίς δομές φυλῶν καί καστῶν τῶν Ἀραβικῶν/Μουσουλμανικῶν χωρῶν. Καί αὐτό εἶναι κάτι πολύ δύσκολο γιά κάποιον πού ἔχει μεγαλώσει μέ τά διδάγματα καί τοὺς τρόπους τοῦ Ἰσλάμ. Ἐπιπροσθέτως, **μέ τή συνεχῆ ὑποχωρητικότητα τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν** μέ στόχο νά ὑποστηρίξουν ἰσότητα στοὺς κόλπους τους ὅλο αὐτό τό πολύχρωμο πολιτισμικὸ μωσαϊκὸ καί νά δημιουργήσουν μιᾶ «πολυπολιτισμικότητα» (ὅ,τι καί ἂν εἶναι αὐτό), οἱ κανόνες ἀλλάζουν συνέχεια καί γίνονται ὅλο καί πιό ἀσαφεῖς. Αὐτό μπορεῖ νά δείχνει καλὸ σέ ἐμᾶς τοὺς ἀνεκτικούς, ἀνοιχτόμυαλους καί λίγο ἀφελεῖς δυτικούς, ὅμως σέ συνδυασμὸ μέ τό Ἰσλάμ, πού ἀποτελεῖ τήν θρησκεία καί τόν τρόπο ζωῆς τῶν Μουσουλμάνων,

δημιουργεί ένα έκρηκτικό μείγμα, μίας και τό Ίσλάμ ύπάρχει ακριβώς για νά άκυρώνει αυτές τίσ διαφορές και τίν «κακοφωνία» τών πολλών άπόψεων και τρόπων ζωής σέ μιά ίσοπεδωτική και άπλουστευτική ένότητα.

Ή ιδέα ότι τό Ίσλάμ μπορεί νά συνυπάρξει άρμονικά μέ μιά ποικιλία άλλων θρησκειών και ιδεών είναι άπλά άνόητη και άνέφικτη. Τό Ίσλάμ φτιάχτηκε ακριβώς για νά έξαφανίσει αυτή τίν ποικιλία και τίν διαφορετικότητα σάν υπέρτατο σύστημα από τόν Θεό. Είναι όξύμωρο νά θέλεις κάποιος νά τό δει σάν μέρος αυτού του μωσαϊκού, πού τό ίδιο τό Ίσλάμ άπεχθάνεται και έχει ως στόχο νά καταστρέψει.

Ή έξαρση του Ίσλαμικού φονταμενταλισμού στίς δυτικές κοινωνίες δέν άντιστρέφεται μέ περισσότερη άνεκτικότητα και «πολυπολιτισμικότητα». Άντιθέτως ό Ίσλαμισμός φαίνεται νά είναι ή αντίδραση σέ όλη αυτή τίν διαφορετικότητα και τίν «πολυπολιτισμικότητα». Ό Μουσουλμάνος πού καλείται καθημερινά νά έλίσεται ανάμεσα σέ ένα παράλογο για αυτόν και ιδιαίτερα πολύπλοκο σύστημα κοινωνικών κανόνων, τρέχει στό παλιό καλό Ίσλάμ για νά βρει ήρεμία και νόημα, γιατί τό Ίσλάμ έχει ένα πολύ άπλό και άπόλυτα σαφές σύστημα κανόνων για τό πώς πρέπει ό καθένας νά συμπεριφέρεται.

Τό Ίσλάμ στά ιερά του κείμενα παρέχει κανόνες για τούς άνδρες, τίσ γυναίκες, τούς πιστούς και τούς άπιστους για τό σύνολο τών θεμάτων. Άπό τό πώς πρέπει νά συμπεριφέρονται μέχρι και πώς θά καθαρίζουν τά δόντια τους (κάτι πού παραβλέπουν πολλοί είναι ότι κάπου 60% τών κειμένων του Ίσλάμ άφορούν τούς άπιστους και τό πώς πρέπει νά τούς άντιμετωπίζει ό καλός

Μουσουλμάνος, θέμα άν μή τί άλλο καθαρά πολιτικό).

Άλλά δέν είναι αυτός ό μόνος λόγος για έναν «δυτικό» Μουσουλμάνο νά τρέξει σέ αυτό. Τό κύριο όφελος από τό Ίσλάμ είναι ότι αυτόματα κάθε Μουσουλμάνος είναι άνώτερος από κάθε άλλο άπιστο. Όχι μόνο ό Μουσουλμάνος μηχανικός, γιατρός ή έπιστήμονας είναι καλύτερος από τόν οποιοδήποτε άπιστο συνάδελφό του, αλλά κάθε Μουσουλμάνος είναι άνώτερος από κάθε άλλο άπιστο γενικά. Καλύτερος και από κάθε άλλο Μουσουλμάνο άδελφό, πού έχει αφήσει τόν έαυτό του νά «δυτικοποιηθεί» υπέρ τό δέον και νά ξεχάσει τόν σωστό δρόμο του Προφήτη.

Έτσι ό Ίσλαμιστής της Δύσης βρίσκει ένα νέο νόημα στην ζωή του και αποκτά ήρεμία, μεγάλη αυτοπεποίθηση και αυτοσεβασμό μέ τό νά άφιερώνει τόν έαυτό του στό πώς θά ανατρέψει και θά κατακτήσει αυτόν τόν κόσμο τών άπίστων φέρνοντάς τον υπό τίν άπεριόριστη δικαιοσύνη, άπλότητα και σοφία του Ίσλάμ.

Τίν ίδια στιγμή φυσικά, σέ κάποιες χώρες του κόλπου, όπως ή Σαουδική Άραβία και τό Κατάρ, οί φατρίες, πού διοικούν διαφθαρμένα και φασιστικά τόν τόπο, χρηματοδοτούν όλους αυτούς τούς φανατικούς της Δύσης, έτσι ώστε πρώτον νά τούς κρατάνε μακριά από τούς ίδιους, και δεύτερον ώστε νά μπορούν νά τούς χρησιμοποιήσουν κατά της Δύσης όποτε κρίνουν ότι πρέπει τό Ίσλάμ νά βγει πάλι από τό καβούκι του.

Γιατί, παρότι ή Δύση δείχνει νά τό άγνοεί έπιδεικτικά, τό Ίσλάμ έχει έναν μόνο στόχο έδω και 1400 χρόνια, αυτόν της παγκόσμιας άπόλυτης έπικράτησης έναντι όλων τών άλλων και δέν έχει παρεκκλίνει καθόλου από

αυτόν, άσχετα μέ τό άν μετά τήν πτώση τής Όθωμανικής Αύτοκρατορίας βρέθηκε άδύναμο καί άνίκανο νά τόν διεκδικήσει γιά έναν αιώνα (πραγμα πού έχει

συμβεί φυσικά καί στό παρελθόν τήν περίοδο τής Αύτοκρατορίας τών Μογγόλων).

ΟΤΑΝ ΕΞΑΓΕΙΣ «ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΟΥΣ» ΠΟΛΕΜΟΥΣ, ΕΙΣΑΓΕΙΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

του δασκάλου Δημήτρη Νατσιού

Πέρυσι μέ άφορμή τίς τότε τρομοκρατικές επιθέσεις στό Παρίσι έγραφα:

Τό 1997 άπό τίς εκδόσεις «Λιβάνη» κυκλοφορήθηκε ένά έξαιρετικό βιβλίό μέ τίτλο: «Η οικονομική φρίκη», τής Γαλλίδας δημοσιογράφου καί μυθιστοριογράφου Βιβιάν Φορεστέρ. Τό θυμήθηκα λόγω τών πρόσφατων γεγονότων. Οί Γάλλοι, πέραν του πολυπολιτισμικού προσηλυτισμού, αναπολώντας καί τήν εποχή πού υπήρξαν «Μεγάλη Δύναμη», συμμετείχαν, ως πιστά σκυλάκια τών Άμερικανών, σέ «άνθρωπιστικές» καί «ειρηνευτικές» επεμβάσεις κατά ισλαμικών χωρών. Όλα αυτά τά σπιθαμιαία αναστήματα, πού κυβερνούν τήν χώρα τους τά τελευταία χρόνια-Σαρκοζί, Όλάντ-μέ περισσή άφροσύνη, δέν αντιλήφθηκαν τήν παγίδα: δέν βομβαρδίζεις λαούς, οί όποιοι κάποτε «γεύτηκαν» τήν... άποικιοκρατία σου καί δεύτερον ή επέμβαση δέν εξάγεται μόνον υπό μορφή στρατιωτικών επιχειρήσεων, αλλά καί εισάγεται υπό μορφή τρομοκρατικών ενεργειών. (Τίς όποιες πληρώνουν άθώοι καί άμαχοι, διότι οί υπεύθυνοι είναι άπρόσβλητοι. Καί καλά οί λαοί αυτοί νά στρέψουν τήν όργή τους στους ήγέτες τους καί στά κοπροκάναλα πού δορυφοροούν τίς

έγκληματικές τους...φιλανθρωπίες).

Έντοπίζεται όμως καί μία άλλη παράμετρος, ίσως ή κρισιμότερη, γιά τήν όποία θά παραπέμπουμε στό βιβλίό τής Φορεστέρ (σελ. 25-26). «Βλέπουμε καθημερινά νά προσλαμβάνονται, νά απολύονται άντρες καί γυναίκες, μέσα σέ μία άγορά εργασίας πού μεταβάλλεται, συρρικνώνεται, γίνεται όλο καί πιο φανταστική, μία άγορά άπό τήν όποία αυτοί οί άνθρωποι έξαρτώνται, άπό τήν όποία έξαρτάται ή ζωή τους, ένώ εκείνη δέν έξαρτάται πιά άπ' αυτούς. Βλέπουμε ήδη, τόσο συχνά, ότι δέν τους προσλαμβάνουν ποτέ. Καί τότε, ιδιαίτερα οί νέοι, φυτοζωοούν μέσα σ' ένά τεράστιο κενό πού παρουσιάζεται σαν έξευτελιστικό καί γιά τό όποιο θεωροούνται υπεύθυνοι οί ίδιοι. Βλέπουμε πώς ξεκινώντας άπό εκεί, ή ζωή τους κακοποιεί καί ή κοινωνία βοηθά στην κακοποίηση αυτή. Βλέπουμε ότι πέρα άπό τήν εκμετάλλευση τών ανθρώπων υπάρχει κάτι χειρότερο: ή άπουσία όποιασδήποτε εκμετάλλευσης. Πώς νά μίν τρέμουν αυτά τά πλήθη, πού δέν είναι εκμεταλλεύσιμα, πού δέν είναι πιά καθόλου άπαραίτητα γιά τήν εκμετάλλευση;...»

Έπομένως, σαν ήχώ, καί πάλι τό

ἐρώτημα: εἶναι χρήσιμο νά ζεῖ κανεῖς, ἂν δέν εἶναι ἐπικερδής γιά τό κέρδος; Κι αὐτό τό ἐρώτημα ἀποτελεῖ τήν ἡχώ ἑνός ἄλλου: πρέπει κανεῖς, ν' «ἀξίζει» νά ζεῖ, γιά νά ἔχει τό δικαίωμα νά ζεῖ; Καί μ' αὐτό τό ἐρώτημα ἐκφράζεται ὁ κρυφός φόβος, ἡ ἀόριστη ἀλλά δικαιολογημένη φρίκη ὅτι, σύντομα, θά θεωρεῖται περιττός ἕνας μεγάλος ἀριθμός ἀνθρώπων ἢ καί ὁ μεγαλύτερος ἀριθμός. Ὅχι πολίτες δεύτερης κατηγορίας οὔτε κἄν ἀπορριπτέοι: περιττοί...Καί κατά συνέπεια ἐπιζήμιοι. Καί κατά συνέπεια...». Καί κατά συνέπεια ὀργισμένοι. Καί κατά συνέπεια γεμάτοι μίσος. Καί ἂν εἶσαι καί μουσουλμάνος, μ' ἕνα Κοράνι πού σοῦ διδάσκει τήν ἀνωτερότητα καί τήν περιφρόνηση κατά τῶν διεφθαρμένων δυτικῶν ἀπίστων, πολύ εὐκόλα, γιά νά ἔχεις καί τό «πνευματικό ἄλλοθι» καί τήν πεποίθησή ὅτι πράττεις κάτι ἱερό, ἀρπάζεις τό καλίστικο καί ὅποιον πάρει... ὁ Ἄλλάχ.

Στήν Γαλλία καί γενικά στήν δυτική κυρίως Εὐρώπη, ἔφτασε στήν ἐνηλικίωση ἡ πρώτη γενιά ὅπου ὁ σεβασμός γιά τήν γνώση τῶν προγόνων, δέν εἶναι πολιτικά ὀρθός, μιά γενιά πού «διδάχτηκε» τήν ἐπανάσταση κατά τῶν ἠθικῶν αὐθεντιῶν καί ἐξουσιῶν, μιά γενιά πού ἀνδρώθηκε μέ τό κρानιοκενές σύνθημα «νά εἶσαι ὁ ἑαυτός σου».

Στήν εἰσβολή μεταναστευτικῶν πληθυσμῶν, οἱ ὅποιοι μεταφέρουν καί τήν πολιτιστική καί ἐθνοφυλετική τους σκευή, πού δέν εἶναι πάντοτε συμβατή μέ τά ἦθη ἢ καί τό δίκαιο τῆς χώρας ὑποδοχῆς –ἐν προκειμένῳ τῆς Γαλλίας– (π.χ. ἡ κλειτοριδεκτομή ἢ ἡ εἰσαγωγή θρησκευτικῶν συμβόλων στό ἀρνησίου θρησκευτικό δημόσιο γαλλικό σχολεῖο ἢ τό αἶτημα γιά a la carte, πολυπολιτισμική ἐκπαίδευση), **οἱ Γάλλοι ἀπάντησαν μέ τόν χειρότερο τρόπο:** μέσῳ τῶν ἡλιθιο-

γόνων ΜΜΕ καί τῆς ἐκπαίδευσης, **καλλιέργησαν τό μίσος γιά τό παρελθόν,** ποινικοποίησαν τήν παράδοσή τους, «φτιάχνοντας νεολαία χωρίς μνήμη γεννημένη ἀπό τό μηδέν». Καί ὅμως, κατά τό γνωστό ἀξίωμα, «ἡ οὐσιωδέστερη καί σημαντικότερη ἀποστολή τῆς Παιδείας, εἶναι ἡ ἔνταξη τῶν νέων στό παρελθόν». Καί ἀντίθετα ἡ **λίθη εἶναι ἡ πέμπτη φάλαγγα στή στρατηγική τῆς ἱστορίας.**

Οἱ μουσουλμάνοι Γάλλοι, οἱ νέοι πού στρατεύονται στό φανατικό Ἰσλάμ, γεννήθηκαν ἀπό γονεῖς, οἱ ὅποιοι, λόγῳ δουλειᾶς, εἶχαν λίγο ἕως πολύ ἔνταξη στήν γαλλική κοινωνία. Τό θεωροῦσαν «εὐλογία» πού ἄφησαν τίς πᾶμφτωχες ἐρήμους τῆς Βορείου Ἀφρικῆς καί ἔστησαν σπιτικό σέ φιλόξενη, τότε, χώρα. Τά παιδιά τους ὅμως τά ἀνέμενε ἄλλη μοῖρα. Τά δημόσια σχολεῖα, ἀντί νά χρησιμοποιήσουν τό δραστικότερο ὄπλο ἔνταξης καί ἀφομοίωσης, τήν γαλλική παιδεία καί κουλτούρα, ἀφέθηκαν στά νύχια τῆς παγκοσμιοποιημένης «ἐλίτ-ἀλήτ», καρυκευμένης μέ τόν τίτλο τῆς «ἀριστερᾶς», ἡ ὁποία στό ὄνομα τῆς «κοινῆς κουλτούρας», ἰσοπέδωσε τήν ἐκπαίδευση. (Τό μόνο πού διδάσκει μέ ζῆλο ἡ ἐκπαίδευση εἶναι ἡ ἐξοικείωση μέ τίς νέες τεχνολογίες, τήν ὁποία κάποιοι τιποτολόγοι τήν θεωροῦν ἔνδειξη πεπαιδευμένου πολίτη-μαθητῆ. Ἡ στρατολόγησή στίς ὀρδές τοῦ Ἰσλάμ γίνεται μέσῳ διαδικτύου, ἂν δέν κάνω λάθος). **Ἀποτέλεσμα: βαρβαρότητα, ἀνεργία, γκετοποίηση.** «Ὁ βάρβαρος δέν εἶναι ὁ ἄγριος, δέν εἶναι ὁ ἄλλος στόν ὅποιο ἀρνοῦμαι τήν ἀνθρωπιά, τήν ἀξιοπρέπεια, τό σεβασμό. Βάρβαρος εἶναι αὐτός πού δέν ἐντάσσεται –οὔτε μέ τήν προσχώρηση οὔτε μέ τήν ἀντίδρασή του– στόν πολιτισμό, δηλαδή, στή συνέχεια αὐτοῦ

πού δημιούργησαν ὅσοι προηγήθηκαν. Εἶναι ἀνιστορικός ἐκτός γενιᾶς. Δέν ἀποτελεῖ καρπὸ τῆς ὑπαρξης τῶν πατέρων του, εἶναι μετεωρίτης, γεωγραφικά καί χρονικά χωρὶς βάση», γράφει ἡ Ν. Πολονύ στό περισπούδαστο βιβλίο της «Τά χαμένα παιδιὰ μας». (ἐκδ. «Πόλις», σελ. 50).

Ἦσαν αὐτὴ ἡ πολυπολιτισμικὴ σαπουνόφουσκα πού αἰωροῦνταν τόσα χρόνια, διαλύεται μέ ὀδυνηρὲς συνέπειες. Οἱ νέοι μουσουλμάνοι Γάλλοι, βρῆκαν καταφύγιο-νόημα ζωῆς στὰ παραγγέλματα τοῦ Ἰσλάμ. Τὸ γαλλικὸ σύστημα ἀπέτυχε παταγωδῶς νὰ τοὺς...ἐξανθρωπίσει. Ὅταν, ἀντὶ γιὰ τὸν Πλάτωνα, διδάσκεις «συνταγὲς μαγειρικῆς» ἢ «ὀδηγίες χρήσης οἰκιακῶν συσκευῶν»-τέτοιες ἀνοησίες περιέχουν καί τὰ γαλλικὰ σχολικά ἐγχειρίδια- δηλαδή τὸ «τίποτε», τότε τὸ κενὸ τὸ ἀναπληρώνει κάτι πολὺ δελεαστικὸ γιὰ τοὺς μουσουλμάνους, ἀλλὰ φρικῶδες γιὰ τοὺς δημογραφικὰ φθίνοντες καί ἐκλεπτυσμένους ἀπὸ τὸ ἀποκάρωμα τῆς εὐζωίας, εἰρηνοφίλους Γάλλους, ὁ Τζιχαντισμὸς, ἡ μνησικακία καί τὸ ἐκδικητικὸ μένος γιὰ τοὺς ἀπίστους, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ «προφήτη». (Σημειωτέον: Οἱ γονεῖς τῶν δύο μουσουλμάνων, τοὺς παρακαλοῦσαν νὰ παραδοθοῦν στὶς γαλλικὲς ἀρχές. Ἦταν πλέον ἀργά. Τὰ παιδιὰ τους εἶχαν ἄλλο...γονέα, οἱ φυσικοὶ γονεῖς τους παραῖταν Γάλλοι).

Θὰ πάρουν ἄραγε ἓνα μάθημα οἱ ἡμέτερες «μαϊμούδες», ὅλη αὐτὴ ἡ νεοταξικὴ σαχλαμάρα, πού τὸ μόνο πού ἔκανε τὰ τελευταῖα χρόνια εἶναι νὰ ἀντιγράψει τὰ φράγματα ἐκπαιδευτικὰ συστήματα-νοσήματα; Ὅ,τι γυάλιζε στὸν κάθε ἡμιμαθῆ Γραικύλο, τὰ λύματα τῶν δυτικῶν,

τὸ «ἔριχνε» μέσ στὴν Ἐκπαίδευση βαφτίζοντάς το, μέ τὰ εὔηχα καί ἡχηρὰ φλιναφήματα, μεταρρύθμιση, ἀνακαίνιση, ἀναπτέρωση ἢ ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ.

Τούτη τὴν στιγμὴ τὸ ἑλληνικὸ δημόσιο σχολεῖο ἀκολουθεῖ τὴν ὀλέθρια γαλλικὴ συνταγή. Γελειοποιεῖ τὴν ἐθνικὴ μας ταυτότητα, διασύρει τὴν ἱστορία μας, ἀποκρύπτει θυσίες καί ἡρωϊσμούς, ἐξωραΐζει ἐγκλήματα καί Γενοκτονίες, (τώρα τίς ἀρνεῖται), λυμαινεται τὴν γλῶσσα μας, περιφρονεῖ τοὺς σπουδαίους λογοτέχνες μας, προβάλλει τὴν ἀσημαντότητα, μ' ἓνα λόγο κακουργεῖ ἐναντίον τοῦ ἔθνους. Τὸ σὸκ τῆς λαθρομετανάστευσης ἔδωσε τὴν χαρακτηριστικὴ βολὴ στό ἡμίθανές... πτώμα τῆς ἐθνικῆς μας Παιδείας, καταδικάζοντας καί τὰ Ἑλληνόπουλα στὴν ἀμάθεια καί τὴν βαρβαρότητα. Γιὰ τοὺς μουσουλμάνους πού φιλοξενοῦμε στὰ θρανία τῶν αἰθουσῶν μας, γνωρίζουμε τὴν ἐξέλιξη. Τὸ κακὸ ἐπωάζεται.

Αὐτὰ πέρυσι. Δυστυχῶς τὸ κακὸ κάποια στιγμὴ θὰ διαρρήξει τὸ κέλυφος. Κι οἱ ἡμέτεροι ἀντὶ νὰ συμμαζευτοῦν καί νὰ ἀναθεωρήσουν τὴν στάση τους, στέλνουν λάθος μηνύματα: ἰσλαμικὲς σπουδές, τεμένη, Τασίες, ἰθαγένεια σέ μουσουλμανόπαιδα μέ ἐννιαχρονη φοίτηση, καταγισμὸς «δράσεων» στὰ σχολεῖα γιὰ τὸν ρατσισμό καί τὴν ἰσλαμοφοβία. **Καί ἄς σταματήσει τὸ παραμῦθι γιὰ δῆθεν ἐξτρεμιστικὸ καί ἀκραῖο Ἰσλάμ. Οἱ Τζιχαντιστὲς πολὺ ἀπλὰ ἀκολουθοῦν κατὰ γράμμα τὸ Κοράνι.** Τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ δρόμου τὸ παρακολουθοῦμε στό Παρίσι. Θὰ τὸ ξαναδοῦμε στὴν Ρώμη, στό Λονδίνο καί σ' ἄλλες δυτικὲς μεγαλουπόλεις πού ζοῦν «ἄπιστοι»...

Η ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

του Πρωτοπρεσβυτέρου Αναστασίου Γκοτσόπουλου

Σημαντικές επιφυλάξεις έχουν τεθεί από πολλούς για τί θεματολογία της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου. Σέ τέτοιες μεγάλες Συνόδους προτεραιότητα στή θεματολογία πρέπει νά ἔχουν τά ζητήματα πίστεως καί νά ἀκολουθοῦν τά ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως.

Λέει πολύ χαρακτηριστικά ὁ Μ. Ἀθανάσιος: *«Χρή γάρ πρῶτον πᾶσαν περί τῆς πίστεως διαφωνίαν ἐκκόπτεσθαι καί τότε περί τῶν πραγμάτων ἔρευναν ποιῆσθαι»*.

Δυστυχῶς ὁμως ἀπό τήν ἕως τώρα προετοιμασία τῆς Συνόδου ἀπουσιάζουν ἐντελῶς θέματα ὀριοθετήσεως τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἔναντι τῶν ποικίλων αἰρετικῶν καί πλανημένων ἀντιλήψεων καί πρακτικῶν: Τά καινοφανῆ παπικά δόγματα πρωτείου καί ἀλαθίτου τῆς Α΄ Βατικανῆς (1870), ἡ νέα ἐκκλησιολογία τῆς Β΄ Βατικανῆς (1965), οἱ προτεσταντικές πλάνες, ὁ ὕλισμός, ὁ ἀθεϊσμός, ἡ θεοσοφία, ὁ συγκρητισμός κ.ἄ. δέν φαίνεται νά ἀπασχολοῦν τί Σύνοδο, ὡσάν νά μὴν ἔχουν καμμία ἐπίδραση στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῶν μελῶν τῆς.

Ἀντίθετα, στήν προετοιμασία τῆς Συνόδου πλεονάζουν θέματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί ζωῆς, ὀρισμένα ἀπό τά ὁποῖα εἶναι ἡσσονος σημασίας ἢ ἔχουν ἤδη λυθεῖ ἀπό τήν παράδοσή μας, γιά τά ὁποῖα ὁμως, ὡς μὴ ὄφειλε, ἔχουν ἀναλωθεῖ πολλές ὥρες συζητήσεων καί διορθόδοξης συνεργασίας. Θά εἶναι τοῦλάχιστον λυπηρό νά ἐπαληθευθεῖ γιά τήν ἐπὶ 90 χρόνια προετοιμαζο-

μένη Πανορθόδοξο Σύνοδο ἡ θυμόσοφος ἀρχαία ρήσις *«ᾧδινεν ὄρος καί ἔτεκεν μῦν»*, διότι τότε ἡ *«ᾧδῖς»* αὐτή (ᾧδῖς-ᾧδῖνος= πόνος τοκετοῦ) **μπορεῖ νά ἐξελιχθεῖ σέ ὄνειδος γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Μή γένοιτο...**

Τό σοβαρό αὐτό κενό στή θεματολογία τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου μπορεῖ νά τό καλύψει ἐν πολλοῖς ἡ **ὁμόφωνη συνοδική πρόταση τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σερβίας, πού ζητᾶ τήν ἔνταξη στά θέματα τῆς Συνόδου τῆς τυπικῆς ἀναγνωρίσεως τῶν Η΄ καί Θ΄ Οἰκουμενικῶν Συνόδων**, διότι οἱ Σύνοδοι αὐτές ἔχουν λάβει σοβαρότατες θεολογικές καί δογματικές ἀποφάσεις. Τυχόν ρητή καί ἄμεση ἀπόρριψη τοῦ αἰτήματος αὐτοῦ ἢ ἔμμεση ἀπόρριψή του μέ τήν παραπομπή σέ *«συνοδικές»* καλένδες τοῦ μέλλοντος (ἀπωτέρου ἢ μᾶλλον ἀπωτάτου) θά κλονίσει τί θεολογική ἀξιοπιστία καί Ὁρθοδοξία τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου!

Ἄν ἐπιβεβαιωθοῦν οἱ φόβοι αὐτοί καί δέν συζητηθεῖ τό θέμα αὐτό τώρα, **μέ προφανῆ σκοπό νά μὴ δυσανεστήσουμε τό Βατικανό (!)**, ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδος ἀπό Σύνοδος τῆς Ὁρθοδοξίας κινδυνεύει νά καταντήσει θεραπαινίδα τοῦ Βατικανοῦ! Θά εἶναι φρικτά τρομερό στά κείμενα τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου νά γίνει ἀναφορά στό ΠΣΕ (Παγκόσμιο Συμβούλιο *«Ἐκκλησιῶν»*)–νομιμοποιώντας το οὐσιαστικά –καί νά μὴν ὑπάρξει ἀναγνώριση τῶν Η΄ καί Θ΄ Οἰκουμενικῶν Συνόδων... Ὁ Θεός νά μὴν ἐπιτρέψει κάτι τέτοιο!

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΘΑΥΜΑ ...

του Νεκταρίου Δαπέργολα, Δρ Ιστορίας

Μέρα μέ τί μέρα ό τόπος μας βου-
λιάζει όλοένα και πιό βαθιά μέσα στην
απόγνωση. Κυβερνήσεις ανεβοκατεβαί-
νουν, φέρνοντας όλες τους ανεξαιρέτως
όλο και πιό κοντά την έκποίηση της χώ-
ρας, τον όλεθρο των μικρομεσαίων τάξε-
ων, τί δημογραφική ερήμωση, την εκχώ-
ρηση της εθνικής μας κυριαρχίας σε ξένα
άφεντικά. Και συνεχίζοντας βέβαια με-
θοδικά τό πάλαι ποτέ βασικό έργο τους,
πού δέν είναι άλλο από την πνευματι-
κή διάλυση και ποδηγέτηση αυτού του
λαοῦ, μέσα από τό επί δεκαετίες συστη-
ματικό ξεχαρβάλωμα των αξιών του, της
πίστης του, της γλώσσας και της παιδεί-
ας του. Ένός λαοῦ πού περνᾶ τραγικές
στιγμές, όχι μόνο λόγω της οικονομικής
κρίσης, αλλά πρωτίστως επειδή χωρίς
πλέον ιστορική μνήμη, εθνικά απονευ-
ρωμένος και θρησκευτικά αποχρωματι-
σμένος, έχει χάσει πιά σε μεγάλο βαθμό
τά πνευματικά του αντισώματα, αυτά
πού του επέτρεπαν νά επιβιώνει και νά
αναγεννιέται και σε οικονομικά ή πολι-
τικά πολύ χειρότερους από τον σημερι-
νό καιρούς. Κι έχει απομείνει χαμένος
μέσα στις αταπάτες των «έκσυγχρο-
νιστικῶν» του ειδώλων και της ευδαι-
μονιστικής του πλάνης, αποστερημένος
από τά πιό ζωτικά στοιχεία της ίδιας
του της ταυτότητας, σε πλήρη αποστα-
σία από τον Θεό, παραζαλισμένος κι άλ-
λοπρόσαλλος, έθισμένος πλέον στό νά
καταπίνει αμάσητα τόσα και τόσα νεο-
ταξίτικα «προοδευτικά» σκουπίδια, συ-
νηθισμένος και στό νά προδίδεται κατ'
επανάληψη από τούς κυβερνῶντες του
(καθώς διαπραττει συνεχῶς τό ίδιο τρα-

γικό λάθος, πεπειθῶς ἐπ' ἄρχοντας, ἐπί
υιούς ανθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία),
βουλιάζοντας καθημερινά στην άνοησία,
τήν ασυναρτησία και τί χυδαιότητα.

Υπό τίς συνθήκες αυτές, είναι φα-
νερό πώς ή κατάσταση ανθρώπινως δέν
είναι αναστρέψιμη πιά. Βρισκόμαστε
πραγματικά στό μακράν χειρότερο ση-
μείο της μακραίωνης ιστορίας μας, στό
έσχατο σημείο της πνευματικής παρακ-
μής μας. Και αυτό είναι ξεκάθαρο πώς
δέν μπορεί νά αλλάξει, παρά μόνο μέ
κάποιο μεγάλο θαῦμα. Κάποια μεγάλη
άνωθεν παρέμβαση, πού θά ανακόψει
τήν ελεύθερη πτώση μας στην άβυσσο,
πού θά σταματήσει αυτή την τραγική
πορεία του λαοῦ μας προς τό ιστορι-
κό του Τέλος. Ζητείται επειγόντως ένα
θαῦμα λοιπόν...

Αυτό τό θαῦμα όμως δέν είναι τόσο
άπλό νά γίνει. Όχι ασφαλῶς γιατί δέν
μπορεί νά γίνει, οὔτε επειδή δέν τό θέλει
ό Θεός. Άλλος είναι ό λόγος –και αυτόν
τόν φανερώνει πάνω απ' όλα εκείνο τό
περιστατικό από τό Εὐαγγέλιο, όπου
έμφανίζεται ό Χριστός νά επισκέπτεται
τή Ναζαρέτ για νά κηρύξει. Οί συντοπί-
τες του δέν τον αποδέχτηκαν, τον αντι-
μετώπισαν μέ έχθρική δυσπιστία και γι'
αυτό, όπως τονίζει ό ευαγγελιστής Μάρ-
κος (6.5-6), δέν μπόρεσε εκεί νά κάνει
κανένα μεγάλο θαῦμα, εκτός από τί θε-
ραπεία ελάχιστων αρρώστων και έφυγε
στενοχωρημένος: «και οὐκ ήδύνατο εκεί
οὔδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, ει μή ολίγοις
ἀρρόστοις επιθείς τās χειρας έθερά-
πευσε. και εθαύμαζε διά την άπιστίαν
αὐτῶν».

Καί αυτό τό εὐγλωττο συμβάν δέν σημαίνει βέβαια πὼς ὁ Χριστός δέν εἶχε πραγματικά τή δύναμη νά θαυματουργήσει (γιατί φυσικά ὡς Θεός μποροῦσε –καί μπορεῖ– νά κάνει τά πάντα). Ἀποδεικνύει ὁμως μέ τόν πιό ξεκάθαρο τρόπο ὅτι τό θαῦμα, γιά νά συντελεστεῖ, ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο τή θεία ἐνέργεια, ἀλλά καί τήν ἀνθρώπινη συναίνεση, δηλαδή τήν πίστη καί τήν ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί, ἂν ὁ Θεός θαυματουργοῦσε χωρίς αὐτά, θά παραβίαζε πολύ ἀπλά τήν ἐλευθερία του –κι ἔτσι, ἐνῶ τόν ἔπλασε γιά νά ἔχει τό αὐτεξούσιον καί ἐθελότρεπτον, τότε οὐσιαστικά θά τόν κατέστρεφε.

Σέ αὐτό λοιπόν τό σημεῖο βρισκόμαστε σήμερα. **Τό θαῦμα, πού θά σώσει τόν λαό μας, μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ, ἀλλά μόνο μέ τή δική του συνέργεια.** Δέν θά μᾶς σώσουν ἀπό μόνες τους οὔτε οἱ προφητεῖες τῶν ἀγίων (ἄδηλο καί κρύφιο τό πότε καί τό πῶς ἀκριβῶς θά ἐκπληρωθοῦν), οὔτε ἡ ἀγιασμένη γῆ μας (μιά γῆ γεμάτη κόκαλα ἀγίων καί ποτισμένη μέ τό αἷμα χιλιάδων μαρτύρων καί ἡρώων, πού ὁμως πλέον ἀπό πνευματικῆς πλευρᾶς τή βρωμίζουμε καί τήν προδίδουμε καθημερινά), οὔτε καί τό ὅτι ὑπήρξαμε περιούσιος λαός ἐπί αἰῶνες (γιατί οἱ βουλές τοῦ Θεοῦ μποροῦν νά ἀλλάζουν καί, πέραν τῆς ἀγάπης Του, ὑπάρχει καί τό ἐνδεχόμενο τῆς ὀργῆς Του –εἶναι ἄλλωστε ἤδη ἄξιον ἀπορίας ποιά ἀπερινόητη μεγαλοθυμία Του μᾶς κρατάει ἀκόμα καί δέν μᾶς ἔχει ἤδη καταποντίσει ὀριστικά μέσ σ' ἀποκαΐδια τῆς ἀθλιότητάς μας). Τό πιό βασικό ἀπ' ὅλα εἶναι νά ἀναρωτηθοῦμε ἂν μᾶς ἀξίζει νά σωθοῦμε, σέ αὐτές τίς ἐσχατιές τῆς πνευματικῆς παρακμῆς πού ἔχουμε καταπτίσει, καί φυσικά ἂν θέλουμε νά σωθοῦμε. Ἡ ἀπάντηση καί

στά δύο αὐτά ἐρωτήματα εἶναι μία καί μόνη. Καί λέγεται μετάνοια. **Μετάνοια εἰλικρινής, ὀλοκληρωτική καί ἔμπρακτο.** Αὐτή θά εἶναι ἡ δική μας συνέργεια καί συμμετοχή.

Καί φυσικά νά ξεκαθαρίσουμε ὅτι μετάνοια δέν σημαίνει οὔτε παθητικότητα, οὔτε ἀδράνεια ὅσον ἀφορᾷ τίς ἐν τῷ κόσμῳ δραστηριότητές μας. Ὁ Θεός δέν μᾶς θέλει παθητικούς, νά τά περιμένουμε ὅλα ἄνωθεν –καί αὐτό πού ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι (γιά τό «σύν Ἀθηνᾶ καί χεῖρα κίνει») ἰσχύει ἀπολύτως καί γιά μᾶς. **Θά πολεμήσουμε λοιπόν καί μέσα στόν κόσμο, συμμετέχοντας σέ ὅποιες κοινωνικές, πολιτικές ἢ ἄλλες δράσεις μποροῦμε,** γιατί ἀπλούστατα εἶναι τέτοια ἡ λαίλαπα πού ἔρχεται (καί εἰλικρινά ἡ οικονομική κατάρρευση εἶναι τό τελευταῖο πού ἐννοῶ), πού κανείς δέν ἔχει πλέον τό δικαίωμα νά παραμένει ἀδρανής. Ὅλες ὁμως οἱ πράξεις μας, γιά νά ἔχουν ἀποτέλεσμα, μπορεῖ νά γίνουν μόνο σύν Θεῷ. Μόνο μέ τό αὐτεπίγνωτον τῆς ἀθλιότητάς μας, μόνο μέ τήν ὀριστική ταφή τοῦ ἐλεεινοῦ πτώματός μας μέσα μας, μόνο μέ τό αὐθεντικό κλάμα τῆς εἰλικρινοῦς ἐπιστροφῆς μας, μόνο μέ τήν ἐπίκληση τοῦ ἐλέους Του. Μόνο ἔτσι μποροῦμε νά προχωρήσουμε πιά. Σέ κάθε ἄλλη περίπτωση, οἱ καιροί μας τελειώνουν πλέον κάπου ἐδῶ. Καί ὅ,τι ἐπί αἰῶνες χτίσαμε, χάνεται σέ λίγο ὀριστικά μαζί μας μέσ στά συντρίμια.

Ἑλλάδα 2015. Τά μαῦρα σύννεφα πυκνώνουν συνεχῶς πάνω ἀπό τήν καταρρέουσα χώρα, κάνοντας ὀλοένα καί πιό ὀρατά τά σημεῖα τῶν καιρῶν. Μέρες ζοφερές καί ταραγμένες ἀνοίγονται μπροστά μας, μέ μιά καί μόνη ἐλπίδα νά ἀχνοφέγγει μέσ στόν ὀρυμαγδό. Ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω...

Ἄλλο κόμπλεξ καὶ ἄλλο ταπείνωση

Τοῦ ἁγίου Πορφυρίου τοῦ Κausοκαλυβίτου

(Ἡ μνήμη του τιμᾶται στίς 2 Δεκεμβρίου)

Μοῦ ἔλεγε ὁ Γέροντας μιά μέρα: «Ὁ χριστιανός πρέπει νά ἀποφεύγει τήν ἀρρωστημένη θρησκευτικότητα: τόσο τό αἴσθημα ἀνωτερότητας γιά τήν ἀρετή του, ὅσο καί τό αἴσθημα κατωτερότητας γιά τήν ἁμαρτωλότητά του.

Ἄλλο πράγμα εἶναι τό κόμπλεξ καί ἄλλο ἡ ταπείνωση, ἄλλο ἡ μελαγχολία καί ἄλλο ἡ μετάνοια.

Μέ ἐπισκέφθηκε κάποτε ἕνας κοσμικός ψυχίατρος καί μοῦ κατηγόρησε τόν Χριστιανισμό, διότι, ὅπως εἶπε, δημιουργεῖ ἐνοχές καί μελαγχολία.

Τοῦ ἀπάντησα: Παραδέχομαι, ὅτι μερικοί χριστιανοί, ἀπό σφάλματα δικά τους ἢ ἄλλων, παγιδεύονται στήν ἀρρώστια τῶν ἐνοχῶν, ἀλλά κι ἐσύ πρέπει νά παραδεχθεῖς, ὅτι οἱ κοσμικοί παγιδεύονται σέ μιά χειρότερη ἀρρώστια, τήν ὑπερηφάνεια. Καί οἱ μὲν θρησκευτικές ἐνοχές, κοντά στόν Χριστό, φεύγουν μέ τήν μετάνοια καί τήν ἐξομολόγηση, ἡ ὑπερηφάνεια ὅμως τῶν κοσμικῶν, πού ζοῦν μακριά ἀπό τόν Χριστό, δέν φεύγει».

Μέ τίς τοποθετήσεις αὐτές τοῦ Γέροντα, ξεκαθάριζαν μέσα μου μερικές ἀπορίες πού εἶχα, ἀναφορικά μέ ψυχολογικά προβλήματα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ὁ Γέροντας ἤθελε νά ἀποφεύγουμε τήν ὑπερηφάνεια, τήν μεταμφιεσμένη σέ αὐτοδικαίωση «χριστιανικοῦ» φαρισσαϊσμοῦ ἢ σέ αὐτοκαταδίκη «χριστιανικῆς» περιδεοῦς συνειδήσεως. Ἔβλεπα, ὅτι ἡ θρασύτητα τῶν αἰσθανομένων ὡς «καθαρῶν» καί ἡ δειλία τῶν αἰσθανομένων ὡς «ἐνόχων» δέν διαφέρουν οὐσιαστικά, ὅτι εἶναι δύο ὄψεις τοῦ αὐτοῦ νομίσματος, τῆς ὑπερηφάνειας. Διότι ὁ ἀληθινά πιστός χριστιανός ἐλευθερώνεται ἀπό τήν ἐνοχή μέ τήν ἐξομολόγηση καί τήν ἄφεση καί χαίρει στήν ἐλευθερία αὐτή πού τοῦ χάρισε ὁ Χριστός· γνωρίζοντας δέ ὅτι αὐτό εἶναι δῶρο Θεοῦ εὐγνωμονεῖ καί δέν ὑπερφρονεῖ. Εἶναι καθαρὸς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι ἀπό δικό του κατόρθωμα. Ἔτσι, χαίρει καί εὐχαριστεῖ καί δέν ὑπερφανεύεται καί ἐπί πλέον βλέπει καί ὄλους τοὺς ἄλλους δυνάμει καλοῦς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Γέροντας μᾶς ἔδειχνε τό δρόμο, πού παρέκαμπτε τό κακό (ἁμαρτία) καί τό χειρότερο (ὑπερηφάνεια ἀρετῆς) καί ὀδηγοῦσε στό καλύτερο, στήν ταπείνωση. Γι' αὐτό προσπαθοῦσε νά προστατεύσει τή γνησιότητα τῆς ταπείνωσης ἀπό τοὺς κινδύνους νόθευσής της.

Μοῦ ἔλεγε: «Νά εἶμαστε ταπεινοί, ἀλλά νά μὴν ταπεινολογοῦμε. Ἡ ταπεινολογία εἶναι παγίδα τοῦ διαβόλου, πού φέρνει τήν ἀπελπισία καί τήν ἀδράνεια, ἐνῶ ἡ ἀληθινή ταπείνωση φέρνει τήν ἐλπίδα καί τήν ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ». Ὁ Γέροντας, μέ τή διδασκαλία του καί περισσότερο μέ τά βιώματά του, ἐποίμεινε τά πρόβάτά του καί τά ὀδηγοῦσε σέ λειμῶνες ἀγάπης καί ταπείνωσης. Ζοῦσε ὁ ἴδιος τήν ταπείνωση, πιστεύοντας ὅτι, ἐκεῖνος εἶναι τό τίποτε, γιατί ὁ Θεός εἶναι, ὅπως ἔλεγε, τό πᾶν, κι ὅτι, ὅτι ἐμεῖς βλέπαμε πὼς εἶχε, δέν ἦταν δικό του, ἀλλά δῶρο τοῦ Θεοῦ.

* Ἀπό τό βιβλίο: Γέροντος Πορφυρίου Ἱερομονάχου, *Ἀνθολόγιο Συμβουλῶν*, ἐκδ. «Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος», Μήλεσι Ἀττικῆς, 2002, σσ. 80-82.

κνων Ἑλλάδος) μέ ἡμερομηνία 20.11.2015 τά ἐξῆς: Ἡ Ἀνωτάτη Συνομοσπονδία Πολυτέκνων Ἑλλάδος, πού ἐκπροσωπεῖ Πανελλαδικά τίς 205.000 καί πλέον πολύτεκνες οἰκογένειες, διαμαρτύρεται ἔντονα γιά τό ἐπονείδιστο Νομοσχέδιο «Σύμφωνο Συμβίωσης», πού προωθεῖ στή Βουλή πρὸς ψήφιση τό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας καί Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων.

[...]

Ἡ Συγκυβέρνηση, μί μπορώντας νά ἀντισταθεῖ, συμμορφώνεται στίς ἐπιταγές τῆς ἠθικά καί πνευματικά παραπαίουσας Εὐρώπης καί μέ τό νομοσχέδιο αὐτό ἀνατρέπει καθ' ὀλοκληρία τίς ἀξίες, τά ἰδανικά καί τίς παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. [...]

Μέ τό νομοσχέδιο αὐτό ὀλοκληρώνεται θεσμικά ἀπό τό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο ἡ ἀνατροπή τῆς ἀνθρώπινης ὄντολογίας καί φυσιολογίας, φαλκιδεύεται ἡ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καί ἀπενοχοποιεῖται ἡ παράχρησις τῶν σωματικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους καί ἐπιχειρεῖται νά μεταβληθεῖ ὁ ἐν τιμῇ δημιουργηθεῖς ἄνθρωπος σέ βοσκηματώδη ὕπαρξη.

Ἡ ΑΣΠΕ καλεῖ ὅλους τοὺς Βουλευτές τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου καί τοὺς ἀρμοδίους Φορεῖς νά μὴ ἐνδώσουν στήν ψήφιση τοῦ ἐπονείδιστου αὐτοῦ νομοσχεδίου.

Βαρουφάκης: Ἡ Εὐρώπη κυβερνᾶται ἀπό μυστική ἐταιρεία (!)

Μεταφέρουμε ἀπό τόν ἀγωνιστικό Ἀντιφωνητή τῆς Θράκης μας (τ. Νοεμβρίου, σ. 3, στήλη «Ἀναγνώσεις»):

Ὁ Γιάννης με τό λειψό «ν» ἐξακολουθεῖ νά τά λέει καλά, ὅπως διαβάζουμε στό www.thepressproject.gr (10.11.15):

«Οἱ Εὐρωπαῖοι πρέπει νά γνωρίζουν

ὅτι ἡ οἰκονομία τους κυβερνᾶται ἀπό μιά μυστική ἐταιρεία, τόνισε ὁ πρῶν ὑπουργός Οἰκονομικῶν, Γιάννης Βαρουφάκης, ἀπό τό βῆμα τοῦ «Φόρουμ Μπρούνο Κράισκι γιά τή Διεθνή Πολιτική», πού πραγματοποιήθηκε στήν Αὐστρία. Παράλληλα, ἔκανε λόγο γιά ἐπιδείνωση τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας, ἐξαιτίας τῶν ὄρων πού ἐπιβλήθηκαν στή χώρα ἀπό τοὺς ἐταίρους καί δανειστές ὑπὸ τόν Βόλφγκανγκ Σόιμπλε.

Ὁ πρῶν ὑπουργός ἀνέφερε ὅτι οἱ θεσμοὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καί τό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο δέν ἐνδιαφέρονται νά σταθεροποιήσουν τὴν ἑλληνική οἰκονομία, ἀλλά νά καθυποτάξουν ἐκείνους πού τολμοῦν καί ἀμφισβητοῦν τὴν αὐθεντικότητα τῆς τρῶικας. Ἀνέφερε χαρακτηριστικά ὅτι ἡ κυβέρνησις καλεῖται νά ὑποχρεώσει τίς ἐπιχειρήσεις στήν προκαταβολή μέσα στόν Νοέμβριο φόρων γιά ὀλόκληρο τό 2016, κάτι πού κάνει κάποιος μόνο σέ μία χώρα μέ κατεστραμμένη οἰκονομία, πού θέλει νά τὴν ὀδηγήσει σέ κατάρρευση. Μάλιστα ἐξέφρασε τὴν ἄποψη ὅτι ἡ Ἑλλάδα ὑφίσταται τίς παράπλευρες ἀπώλειες μᾶς διαμάχης πού ὑποβόσκει ἐδῶ καί καιρὸ ἀνάμεσα στή Γερμανία καί στή Γαλλία γιά τόν προσανατολισμὸ μᾶς κοινῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς.

«Μιά Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσις θὰ ἦταν μιά καταπληκτικὴ ἰδέα, ὅμως δέν ὑπάρχει», εἶπε ὁ Γ. Βαρουφάκης καί ἐπισήμανε: «Τό κοινὸ νόμισμα ἀκολουθεῖ τό μὸτο τῶν Βουρβόνων, οἱ ὁποῖοι τίποτε δέν ἔμαθαν καί τίποτε δέν ξέχασαν (...). Οἱ Εὐρωπαῖοι πρέπει νά γνωρίζουν ὅτι ἡ οἰκονομία τους κυβερνᾶται ἀπό μιά μυστική ἐταιρεία». [...]

Σημ«Π»: Ὁ Γιάννης μέ τό ἕνα «ν» θὰ ἔπειθε περισσότερο, ἐάν αὐτὰ τά ἔλεγε ὅταν ἦταν ὑπουργός καί ὄχι τώρα. Ἀλλὰ «κάλλιο ἀργά παρά ποτέ».

Οί Έβραίοι του Παρισιοῦ εἶχαν προειδοποιηθῆι γιά τό τρομοκρατικό χτύπημα τῆς 13ης Νοεμβρίου!

Αὐτό κι ἄν εἶναι σκάνδαλο!

Ὅπως διαβάζουμε στό redskywarning.blogspot.gr (22.11.2015), ἡ ἡμερίδα *Times of Israel* ἔγραψε μετά τό χτύπημα ὅτι «Μόλις τό πρωί τῆς Παρασκευῆς (σημ. «Π»: ἀνήμερα τοῦ χτυπήματος) οἱ ὑπεύθυνοι ἀσφαλείας τῆς Ἑβραϊκῆς Κοινότητος στή Γαλλία προειδοποιήθηκαν γιά τήν μεγάλη πιθανότητα ἑνός μεγάλου τρομοκρατικοῦ χτυπήματος στή χώρα [Γαλλία]».

Καί, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ τό redskywarning.blogspot.gr, στή συνέχεια οἱ *Times of Israel* -«μωραίνει Κύριος ὄν βούλεται

ἀπωλέσαι»- «κατέβασαν» αὐτή τήν ἀνάρτηση, ἐπειδή προφανῶς τοὺς ἐξέθετε, καί ἀντικατέστησαν τό «Μόλις τό πρωί τῆς Παρασκευῆς» μέ τό «Ἐδῶ καί μερικούς μῆνες». Ἔτσι ὅμως, τό μόνο πού κατόρθωσαν ἦταν νά τονίσουν ἀκόμη περισσότερο τή συγκλονιστική ἀποκάλυψη, ὅτι **ἐγνώριζαν ἀπό πρὶν** γιά τό χτύπημα!

Τά ΜΜΕ διεθνῶς, φυσικά, «ἔθαψαν» τό θέμα! Θυμόμαστε ὅτι, καί στίς 11 Σεπτεμβρίου 2001 οἱ Ἑβραίοι τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχαν προειδοποιηθῆι, ὥστε νά μὴν πᾶνε στίς ἐργασίες τους στοὺς δίδυμους πύργους, πού κατέρρευσαν!

Τελικά, ποιοί εἶναι πίσω ἀπό τήν «τρομοκρατία»;

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 020007

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου

Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἐκδότης τυπογραφείου: Δημήτριος Ἀλτιντζῆς

Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία: Δημήτριος Ἀλτιντζῆς

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 €

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 €

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 15 €

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407, Τ.Κ. 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΗΛ: 2310.222.511, FAX: 2310.462.562

e-mail: parakatathiki@gmail.com

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους
καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπό τή διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.